Sfarmă-piatră

Director: Al. Gregorian Redacția și Administrația: Str. Domniță Anastasia, 10. — S. I. Telefon 3.76.05

BIBLIOTECA GENERALĂ SIBIIU

ION MIHALACHE
Pitecantropus erectus

Democrație și altar

Noi suntem antidemocrați. Astăzi orice român cu dragoste de țara lui trebuie să fie antidemocrat. A fi democrat e tot una cu a fi pentru minarea României. Aversiunea noastră față de acest blestemat regim nu porneste din nici un motiv teoretic. Fiindcă în teorie democrația e un regim sublim, dacă voiți. In practică, e metoda cea mai sigură de a distruge lent și pe nesimțite un stat, o țară, un popor. Noi am învățat să urîm democrația pe teren urmărind-o pas cu pas, zi cu zi, de la războiu încoace până azi. Nimeni nu va putea născoci vreodată un sistem de dezagregare națională. Nu e locul să facem din nou procesul acestei crime a tuturor și a nimănui, pe care o descoperi în toate rănile statului și nu poți s'o identifici în nici un făptaș anume. E ca o stihie a secetei, ca un duh al răului, ca un suflu al morții, ce veștejește și devastează totul pe unde trece, nu în chip de uragan, ci asemenea unei respirații ce otrăvește porii prin care se filtrează sau asemenea unei igrasii ce sfărâmă domol, dar sigur temeliile.

Dacă judecata noastră e o nebunie sau o tâmpenie, vrem să ni se arate. Vrem să ni se demonstreze binefacerile democrației în viața României Mari. Vrem să ni se ilustreze aceste binefaceri în așezămintele de stat mai întâiu. Așezămintele de stat sunt organele corpului național. Sănătatea și bunăstarea corpului atârnă de sănătatea și bunăstarea organelor. Vrem să ni se arate, de la războiu încoace, un singur organ, un singur așezământ de stat, care prospere în democrație și propagă sănătate în corpul național. Vrem să ni se arate, bunăoară, că birocrația e în număr strict și funcționează ca un ceasornic; că administrația e servitoarea națiunii; că justiția însemnează dreptate pentru toți; că școala se potrivește pe sufletul românesc ca lumina pe plante; că armata e turnată în zale de fier; că bugetul nu se fură; că dreptul se respectă, iar datoria se îndeplinește; că a guverna e a creea; că libertatea nu e anarhie, iar puterea nu e tiranie; că munca e răsplătită, iar fărădelegea e trăsnită; că parazitismul nu există, iar virtutea strălucește în scaun. Vrem să ni se exemplifice democrația într'o instituție sănătoasă, — într'una singură măcar! Ziceți-i pe nume! Arătați-o cu degetul!

Dintre toate instituțiile noastre însă, cea mai lovită, cea mai dărăpănată de democrație e — Biserica lui Hristos!

In atitudinea față de Biserică se verifică și ideologia și valoarea morală și conștiința națională a democrației.

Nu există altă instituție în care sufletul românesc să se identifice prin veacuri, alta decât Biserica. Ea e anterioară statului și tuturor așezămintelor lui. Acolo unde încă nu e stat, ea îl suplinește. Atunci când instituțiile lui nu erau create, ea le-a ținut locul, — fără să se poată spune că apariția statului o anulează sau crearea celorlalte așezăminte îi limitează sfera de acțiune. Fiecare așezământ de stat îndeplinește o funcțiune mărginită la o anume categorie profesională sau la o anume vârstă. Justiția e pentru cei cari se ceartă. Școala e pentru copii. Armata pentru flăcăi. Biserica e pentru omul întreg, de la leagăn până la mormânt și dincolo de mormânt; e pentru toate categoriile sociale și pentru toate vârstele; e pentru tot poporul în clipa de față și pentru tot neamul în istorie și în viitorul care va deveni istorie. Biserica nu e o creație a națiunii, ci ocrotitoarea ei. Nici o creație a statului, ci colaboratoarea lui. Ea e în lume, dar e din cer; în timp și în spațiu, dar din veșnicie. Un stat devenit una cu ea ar fi un stat ideal, fiindcă ar fi o încarnație a Evangheliei lui Hristos.

Dacă democrația ar fi ceeace pare în teorie, atunci s'ar recunoaște în Biserică. Fiindcă substanța Bisericii e demofilia integrală, iubirea de tot poporul și în special de poporul care sufere. Iisus Hristos se recunoaște frate cu toți umiliții și nenorociții. Dar democrația se demască iremediabil în vrăjmășia față de Biserică. Ideologia creștină îi contrazice materialismul doctrinar; morala Evangheliei îi stânjenește apetitul de exploatare; forța de cohesiune sufletească, realizată în istoria neamului de Biserică e în conflict cu tendințele dezagregante ale democrației.

Lăsând la o parte masacrul operat în câmpul material al Bisericii de către liberalismul pașoptist, de la războiu încoace democrația votului universal n'a făcut decât să-i aplice lovitură peste lovitură. Odată secularizate toate averile bisericești, așezământul lui Hristos a ajuns, ca poliția sau ca administrația, salarizate de stat. Singura legătură concretă, materială, cu Biserica, recunoscută solemn de stat ca o obligație în schimbul secularizării averilor, a rămas salariul preoțimii. Biserica a primit situația cu o splendidă resemnare creștină, absolut fără murmur și fără revoltă. Democrația nu s'a mulțumit însă cu atât. Ea urmărește programatic eliminarea Bisericii din organismul statului. Și astfel, de optsprezece ani încoace, fiecare buget a însemnat o nouă amputare în salariul preoțimii. Bugetul de azi al Bisericii ortodoxe, de pildă, e de trei ori mai redus față de cel de acum zece ani. Preoțimea a fost scoasă chiar din categoria salariaților de stat. Ceea ce primește ea astăzi se numește „complectare de salariu". Știți cât îi revine azi unui preot de țară cu licență în Teologie? 1500 lei pe lună? Citiți: una mie cinci sute! sub învățător, sub jandarm, sub agentul sanitar, sub notar!

Situația preoțimii noastre e înspăimântătoare.

Acum poate să înțeleagă oricine dece nenorociții slujitori ai altarului se adună anual în congrese generale la București, jeluindu-și amarul și mizeria. In anteriile lor decolorate de vechime, scorojite de ploi și de arșiță, ei apar în preajma fiecărui buget pe străzile Capitalei, sinistre imagini ale sărăciei, victime istovite ale sadismului democratic. Ei au în sat câte o casă plină de copii. Iar copiii aceștia trebuiesc crescuți ca niște feciori de popă. Că doar n'o să le pretindem să ajungă văcari și ciobani. Ori cine știe cât costă azi un singur copil ca să-l înveți carte. Pătura cărturărească a României în imensă majoritate e odraslă popească. Cercetați pe inginer, pe avocat, pe magistrat, pe doctor, pe profesor, pe ofițer; dacă nu e fecior de popă, e cel puțin nepot. Preoțimea a dat în cea mai mare parte pătura intelectuală a țării noastre. Ea e geneza României culturale. Când vorbim de acel mare rezervoriu rural din care se ridică în sfera superioară forțele proaspete de creație românească, realitatea ne obligă să ne gândim în rândul întâiu la contribuția acestei preoțimi, care a dat carne din carnea ei și suflet din sufletul ei funcțiunilor înalte și necesare ale vieții naționale.

Numai atât și ar fi deajuns ca s'o îndreptățească la o solicitudine omenească din partea statului.

Lumea dela oraș nu cunoaște această mizerie și această groaznică înjosire a preotului nostru. Ea vede în fiecare an spectacolul negru al congreselor sau aude jelaniile lor și rămâne cu impresia vagă și necontrolată că avem o preoțime hămesită de avere, care și-a făcut idol din ban și se vrea parazit bugetar. Ea nu știe ce jenă sângeră în acești oameni, cari au fost crescuți să fie apostoli și sunt biciuiți de viață să-i cerșească domnului ministru democrat și mason o pâine pentru copiii lor, iar domnii miniștri și onoratele guverne făgăduiesc cu ipocrizie, și continuă în fiecare an amputarea bugetului bisericesc, până când, într'o zi, îl vor face dispărut cu totul.

De optsprezece ani democrația masonică face jocul acesta îndoit de făgăduieli verbale și de iritare psihologică prin starea oficială de fapt. Provocată în sensuri contrare de făgăduieli și de fapte, preoțimea e împinsă continuu să se dea în spectacol public și, printr'o impresie falsă și necontrolată, să se facă odioasă mulțumii, ca, în urmă, lovitura separației dintre Biserică și stat să cadă cașicum ar fi justificată. Acesta e tot jocul infam, pe care francmasoneria, ostilă creștinismului, îl instrumentează din loji prin fiecare guvern în parte. Gândul ei a apărut în toată cruzimea lui sub prim-ministeriatul d-lui Nicolae Iorga, când acesta a voit să scoată cu totul Biserica din bugetul statului, în batjocurile cinice, pe care le scuipa în obrazul creștin, de pe banca ministerială, d. C. Argetoianu, șeful francmasoneriei. In guvernele ulterioare, gândul a rămas același; numai tactica s'a învăluit în ipocrizia jocului dublu de care am pomenit.

Ceeace se poate constata ca fapt de atunci încoace e că situația nici măcar n'a stagnat, ci s'a înrăutățit: salariul a decăzut în „complectare de salariu", adică legalmente a dispărut!

Biserica e încă de pe acum ca și separată de stat. Poziția ei e ca a unei crengi spintecate de furtună? dar care, culcată la pământ, se mai ține de trunchiul copacului prin coajă.

Aici ne-a adus deocamdată tactica democrației masonice.

Eu scriu aceste rânduri ca un om care n'am cu tagma preoțească nici o legătură de rudenie. Neam de neamul meu n'a fost popă, eu trăgându-mă dintr'o țărănime de agramatism milenar. Mă leagă însă de preotime ceeace ne leagă și trebuie să ne lege pe toți: credința în Mântuitorul lumii, și care s'a sbuciumat și-a adormit istoria întreagă a neamului nostru. Eu știu de la tatăl meu, din coliba copilăriei, că preotul e „îngerul satului". Și această simplă, mare și sfântă vorbă am verificat-o în urmă, prin știință, ca pe un fundament al vieții poporului nostru.

Ingerii aceștia ai lui Hristos au fost caraulele duhovnicești ale satelor noastre. Cine izbește în ei, izbește în inima românească însetată de sfințenie.

Și mai știu un lucru, care pentru mine apare ca un miracol: de la războiu încoace, în România Mare, Biserica ortodoxă s'a dovedit singura instituție creatoare, singura forță constructivă în stil mare. Sunt mii și mii de lăcașuri sfinte, care s'au zidit în mai puțin de două decenii. Aproape fiecare sat și-a ridicat un nou altar. Uitați-vă aici în București: nu există cartier care să nu se fi împodobit cu un monument al credinței. Reamintiți-vă catedralele de proporții grandioase dela Bălți, dela Cluj, dela Târgul-Mureșului, dela Craiova, dela Timișoara, dela Mediaș, dela Sighișoara, dela Turda și de pretitudeni unde sunt încă în curs de ridicare. E o operă covârșitoare prin imensitatea ei, care a pus la contribuție banul săracului, geniul arhitectului, tehnica inginerului, focurile de colori ale pictorului și brațul muncitorului român. E pur creștinească și pur românească. Ce energie a pus în mișcare toată această operă formidabilă decât preoțimea asta, batjocorită de ultimul parazit ministerial?

Care altă instituție a lucrat măcar a zecea parte din cât a lucrat Biserica ortodoxă? Ce-i poate opune democrația, căreia i-au trecut prin mână sute de miliarde și-a lăsat în urmă devastare, pustiu și paragină? Averile României amanetate la străini; lucrări simple, pe care le-ar fi făcut orice român, concesionate altor țări și altor continente; un stat chiriaș prin toate cocioabele politicianilor... Arcul de triumf dela Șosea... Își închipuie cineva că, dacă ar fi fost pe mâna Bisericii ortodoxe, ar fi rămas până azi sinistrul schelet care este tragic simbol al paraliziei democratice și al negativismului masonic?

Intr'o țară unde toate așezămintele naționale se macină lent de igrasia democrației, singură Biserica ortodoxă e forța imensă care construiește civilizație și edifică sufletește. E gloria preoțimii noastre în vremea când e mai crunt lovită de canalia masonică.

Nichifor Crainic

GĂRZILE ŢĂRĂNEŞTI...
la Chişinău

Probabil că toata lumea pricepe încă dela primele cuvinte ce mă va interesa în acest articol pe care-l vreau aproape solemn! E vorba în definitiv de ideologia politică a d-lui Mihalache — da! da!, ideologia dumnealui politică şi vă rog foarte mult să nu rădeţi, fiindcă eu vorbesc foarte serios! — şi va fi vorba deopotrivă de actiunea d-lui Mihalache, sau ca să fim mai precişi, de oamenii lui de acţiune... V'am spus chiar în numărul trecut al acestui teribil Sfarmă Piatră că d. Ion Mihalache nu se gândeşte să bea cucută, cu toate că în celelalte părţi ale lui, dacă-i privim bine, el seamănă leit cu Socrate şi numai cu el, aşa cum de altfel gânditorul topolovean singur s'a fixat în istoria contemporană a României. Şi vedeţi ce nedreaptă este istoria. Mai găsesc şi astăzi oameni cari se închină în amintirea naţional-ţărănistului grec, în timp ce toate tratatele noastre savante ignorează până azi pe filosofui celor 13 (savuroase) scrisori către săteni pe care-l lasă, ca o vădită persecuţie politică, în seama abecedarelor de primare. Dar iată că aici, din greşeală, am atins încă un punct nevralgic şi important de istorie.

Intr'adevăr! Ar putea oare careva să-mi spună ce-a scris Socrate? Ei, nimic! Nicio carte, nici-un cuvânt... Şi dacă n'ar fi fost Platon şi Xenophon n'am şti chiar nimic acum despre acest pretins filosof care vrea să întunece astăzi gloria autenticului nostru Mihalache român! Fiindcă Mihalache, orice s'ar spune, tot a scris cele 13 scrisori către săteni... S'a opintit el în condei ca într'o buturugă — dar le-a scris, asta e vorba! Şi apoi Socrate ăsta se pare că mai era şi un tip foarte urit, cum ne mărturisesc contemporanii... Păi se compară atunci cu d. Ion Mihalache! Ia, gândiţi-vă puţin la cărarea aia a lui, care îmi închipui că face voluptatea bărbierului, în ale cărui mâini se oferă! Şi aş putea să continui... Socrate de pildă n'a fost deputat; Mihalache este! Socrate n'a fost nici şef de partid; Mihalache încă mai este... Şi câte! Şi câte!

Dar unde identitatea nu se mai poate nega, e acolo unde trebue să recunoaştem că şi unul şi altul au avut discipoli — şi chiar discipoli puţin „comunişti"... Se cunoaşte „comunismul" lui Platon, de pildă, — chiar dacă nu-l cunoaşte d. Mihalache — iar comuniştii acestuia din urmă nu mai se ascund nici ei!

In acest fel, cel puţin, Mihalachele nostru se afundă în beznă anilor — poate chiar până la omul primitiv... — sau, ca să fim perfect obiectivi, apare cum am văzut ca un continuator al unei venerabile linii de gândire pe care eu o văd plimbându-se, naivă şi inocentă — vă asigur — pe toată cărarea lui...

Niciun spectacol mai frumos! Mihalache, intelectual...

Fiindcă dacă nu bea cucută, aşa cum am spus, Mihalache totuş „gândeşte", şi asta înseamnă că otrava, el preferă să ne-o ofere nouă...

Cunoaşteţi gândirea d-lui Mihalache, de „stânga", după cum tot „de stânga" este şi „doctrina" partizanilor săi în frunte cu faimosul hoţ Aurel Dobrescu... Gărzi ţărăneşti, front democratic, Bloc muncitoresc! Vedeţi, toate astea, unde ne-au adus...

Abia terminat — amânat adică — procesul Anei Pauker, şi la Chişinău ni se oferă mizerabila exhibiţie comunistă a procesului Constantinescu-Iaşi. Se ţin lanţ, toate crimele astea, care acum se mărturisesc deschis dar pe care nu vom cere d-lui Mihalache să le priceapă! D. Mihalache, pe care n'am exagerat deloc împingându-l în istorie până la omul primitiv (şi lăsându-l acolo!), această felie groasă de carne cu mustăţi şi cărare, nu este decât o creaţie gângavă a democraţiei noastre. „Doctrinarii" lui s'au perindat în schimb la tribună în acest timp din urmă şi au făcut teoria anti-fascismului" — ce zic! — apologia lui, încercând cu subtilităţi de masseuri-bărbieri să demonstreze României că nu tot ce este „anti-fascist" ar fi comunist, chiar dacă toţi comuniştii sunt, în ce-i priveşte, destul de „anti-fascişti"!

Aceşti cărturari cari gâdilă inteligenţa d-lui Mihalache şi se inspiră din articolele lui Kalman Blumenfeld, fac într'adevăr o milă pe care n'ar putea s'o cuprindă compătimirea unui singur om! L-am văzut ridicându-se, printre aceştia, şi pe d. Petre Andrei...

Săracul om! E tânăr, pare destul de simpatic, curat... Atunci dece!

Teribilul sociolog dela Iaşi — alţii zic: dela Patriarhie! — s'a suit burduf de carte la tribună, cu ambiţia evidentă de a strivi subt erudiţie pe d. Nichifor Robu... El a fost — Andrei, fireşte! — foarte savant de pildă când în faţa d-lui Robu — care de altfel nu se speria... fiindcă ce-i păsa lui! — când d. Andrei, zic, polemizând strâns cu deputatul naţional-creştin, a citat peremptoriu câţiva autori în limba franceză, izbutind chiar să pronunţe aproape corect. Cu o cruzime teribilă, d. Andrei a dovedit astfel Camerei că ştie mai muit franţuzeşte decât d. Nichifor Robu.

Bine, chiar foarte bine dacă vreţi — un triumf pe care nimeni n'o să-l conteste — dar asta tot nu scuză un sociolog să afirme că ideile democratice nu purced din revoluţia franceză, cum a crezut d. Andrei că poate să spună fiindcă d. Robu se resemna să-l priviască, răzând. Iar dacă lăsăm doctrina — în care d. Andrei o să se descurce destul de bine cu d. Robu — buna credinţă a sociologului ne apare suspectă şi ea, (cel puţin tot atât cât doctrina), când ni se afirmă că între „anti-fascism" şi comunism n'ar exista legături!

Aţi urmărit procesul dela Chi-

şinău, aţi văzut? Rafailovici, Feurenstein, Kalmanovici, toţi ăştia giraţi de numele inutil de autohton al lui Constantinescu-Iaşi, au pus acolo în discuţie Biserica, Armata, legile noastre, tot ce avem sau tot ce ne-a mai rămas... După Ana Pauker şi complicii ei, toţi de acelaş neam cu Feuerstein şi Kalmanovici, această a doua serie de anti-fascişti judecaţi astăzi la Chişinău a pornit din nou ca o haită de hiene prin cimitirele noastre, ne-a îngropat la repezeală şi mai adânc strămoşii subt aventura lor strămutată de aiurea şi au făcut uşor tabula rasa din tot patrimoniul nostru actual! Feuerstein şi Rafailovici să răzbună aşa pe Mircea cel Bătrân şi pe Ştefan cel Mare, iar ţăranii noştri trebue să primească acum numai dela ei, dela cei dintâi, suggestii şi moduri de viaţă.

Dar aceşti „anti-fascişti pe cari, după indicaţiile lui Kalman Blumenfeld d. Petre Andrei îi separă de comunism, ce ne-au spus ei, ce vor? Luaţi desbaterile dela Chişinău, ascultaţi încă odată monstruoasele mărturisiri care s'au produs acolo, întrebaţi din ochi până în cutele cele mai ascunse ale sufletului pe acuzaţii de azi! Veţi găsi aici tot antifascismul, uşor, ca un vulcan de ură care se revarsă, din afară mai mult, peste acest pământ tolerant... In numele libertăţii de opinie, toate răzvrătirile îşi cer astăzi cuvânt pe teritoriul acestei ţări! Ni s'a cerut libertatea propagandei anti-religioase la sate, propaganda împotriva armatei, împotriva supunerii legilor! Sunt lucruri care s'au rostit foarte clar, care n'au mai găsit cel puţin necesar să se-ascundă...

Astăzi le ştim în orice caz, fiindcă ne-au fost ţipate cum aţi văzut la urechi: toţi surzii de până acum au putut în sfârşit să le audă! Dar aceste „idei", aceste crime încă latente, le găsim apărate de „doctrinarii" internaţionali-ţărănişti, puse în acţiune de oamenii lor... Ah! „gărzile ţărăneşti" cu care se laudă d. Mihalache, cu care şi-a pregătit el toate „revoluţiile" de până acum, ameninţând cu ele de atâta timp — abia acum par'că le vedem mai bine cum sunt, ca şi când le-am fotografia pe o pagină tristă a istoriei noastre de azi. „Gărzile ţărăneşti" ale democraţiei internaţional-ţărăniste sunt în ceasul acesta încercuite de jandarmi la Chişinău, ieri au fost la consiliul de război dela Bucureşti. Ţărani lor, ţăranii acestor „gărzi" poartă nume suspecte, bizare, dar pline de înţeles: Pauker, Feuerstein, Rafailovici... Sunt toţi ţăranii d-lui Ion Mihalache!

Toma Vlădescu

Intre Biserică şi percepţie

Un destin negru ne-a ursit să trăim în răscrucea unui vârtej apocaliptic, răsturnător de planuri şi simetrii consacrate, în locul cărora se înalţă, suverană şi semeaţă, anarhia, cu mirul oficialităţii pe frunte. Se năruie istoria, cu vuet greu, sub ochii noştri şi'n loc de sacră revoltă, ne agită mărunt, meschin, voluptăţi neroniene în faţa dezastrului, sau în cel mai bun caz preferăm depersonalizarea nepăsării tembele. Dar dincolo de noi, mai în adâncul realităţilor, ecourile prăbuşirilor răbufnesc cu fecunde rezonanţe. Din ele se va împleti cândva pleasna marilor răzbunări, pleasna cu care istoria ne va plăti crunt trădarea acestui ceas. Şi răzbunarea nu va putea fi îndeajuns de neagră, ca să îndoae până la pământ îndrăcita cerbicie a acestui veac luciferian. Se calcă în picioare realităţile fundamentale, sfinte, ale existenţii noastre, iar reacţiunea ni-i minoră, timidă, în cel mai bun caz. Căci în general zâmbim tâmpi, cu braţele încrucişate şi fluierăm a pagubă. In asta se rezumă eroismul nostru. Aceste gânduri m'au muncit când d. Victor Antonescu, ministrul de finanţe, a răspuns delegaţiei clerului ortodox, care-şi cerea dreptul legal la existenţă şi nimic mai mult, că „un preot este plătit mai bine chiar decât un perceptor".

Despre ce este vorba? Se ştie că clerul ortodox a suferit două curbe în plus, la salariu, faţă de ceilalţi funcţionari. Aceste curbe au fost aplicate cu un caracter provizoriu, care însă s'a permanentizat. Asociaţia clerului ortodox a cerut ministerului, în repetate rânduri, să intre în legalitate. Lucrurile au ajuns în faţa justiţiei, care a dat clerului câştig de cauză. Au început apoi peregrinările pe la puternicii zilei, între cari s'a întâmplat să fie şi d. Victor Antonescu. Ce a răspuns, ştiţi. Ne dor prea mult, ne ustură prea adânc acele cuvinte ca să le mai repetăm. Căci sună în ele o mentalitate care sfidează istoria acestei ţări ingenunchiate. Biserică şi percepţie, preot şi perceptor! Conveniţi şi d-stră că această apropiere, din partea unui ministru al acestei ţări, este o biciuitoare sfidare la adresa istoriei naţionale. Avem tot respectul pentru rostul perceptorului în administraţia financiară a statului. Şi nu ne interesează deocamdată salariul lui şi nici al preotului. Căci altceva vrem să subliniem acum.

Ne găsim între două instituţii: percepţia, anexă a administraţiei financiare şi Biserica, coloana vertebrală a statului. Asupra celei dintâiu e inutil să ne oprim. Biserica însă, se identifică cu fiinţa noastră naţională. Noi ne-am născut ca neam şi ne nastem ca indivizi în Biserică şi trăim în ea, mai mult decât ne dăm seama. Atât de organic s'a împletit fiinţa noastră naţională cu duhul Bisericii, încât când a fost vorba să ţintuim veacurile pe coclaurii noştri, instinctiv, am clădit altare. Şi avem astăzi în ele expresia justă, autentică, a sufletului românesc şi măndria geniului nostru naţional. Şi sunt nenumărate aceste altare. Să ni-se arate în schimb o singură percepţie, fie chiar şi'n toată lumea, cu prestigiu istoric şi depunem... condeiul la picioarele d-lui Victor Antonescu.

Iar când e vorba de preot, realităţile au tot atâta aureolă istorică şi sunt egal de elocvente. Drumurile spirituale ale acestui neam au fost tăiate în sălbatice hăţiş de preot şi bătute cu stăruinţă seculară tot de el. Preotul ne-a învăţat să ne descifrăm destinul naţional şi tot el ni l-a rotunjit în viziune de foc. Preotul ne-a limpezit conştiinţa românească şi, sub lucefăr creştin, a înfipt-o în piscu istoriei, de unde ne-a iluminat, ne-a transfigurat până la marea împlinire a întregirii naţionale. Preotul n'a lipsit din inima niciunei clipe istorice a acestei ţări. A fost grăunţele din care a crescut stejarul spiritualităţii româneşti, până la care perceptorul d-lui Victor Antonescu nu se va înălţa nici peste o duzină de veacuri, dar va primi în schimb un salariu mai rumen.

Bine, bine, veţi zice, acestea au fost ieri, dar astăzi poate că are dreptate d. Antonescu. Nu se poate o mai gravă inconştienţă. Istoria îşi cunoaşte rosturile ei mai bine decât d. ministru de finanţe şi va şti să elimine la timp realităţile moarte, cu o precizione matematică. Căci istoria este călăul cel mai neîndurat. Dar a crede că o instituţie care a tutelat permanent istoria unei ţări şi i-a fecundat din plin şi luminos cultura şi întreaga ei spiritualitate, poate fi coborită până la streaşina unei percepţii, dintr'un derizoriu motiv de ridicole economii bugetare, ei bine, aceasta refuzăm s'o tolerăm. O revoltă mistuitoare ne fierbe în sânge, căci intuim în cuvintele acestui sfetnic al ţării o dinamită care sfărâie drăceşte la temelia Bisericii. Şi să nu credeţi că acest limbaj îi este personal d-lui Victor Antonescu. Noi nu ştim dacă d-sa este sau nu mason, dar ştim că aşa se vorbeşte în hrube. In toate hrubele din lume şi mai cu foc în hrubele din România, pentrucă nicăiri, ca aici, n'are Biserica un rol mai central în viaţa unui stat. Şi de-aceea masoneria izbuteşte pe toate căile posibile în această neîndouplecată bârghie naţională, care stă'n calea haotizării ei, cu prestigiul veşniciei. Se frânge, deaceea, demnitatea preotului, pe genunchii mizeriei, ca să se surpe Biserica. Nu Biserica în sine, căci perfidia omenească, oricât de vânată a fost ea, n'a răpus niciodată Cerul. Ci în conştiinţa poporului, ca într'o clipă de confuzie istorică, bestia din om să-şi poată afirma mai în vreme geniu ei negru, ca ieri în Rusia, ca astăzi în Spania, unde de sub ruine proaspete fumegă încă altarele. Că aceste ruine se vor răzbuna mâine cu năpraznicie de fulgere, istoria ni-i martoră şi o putem descifra în destinul blestemat al oricărui jidov, care poartă pe fruntea lui tragedia unei revolte împotriva istoriei, împotriva Cerului.

Aceste grele adevăruri zvăcnesc în cuvintele d-lui Victor Antonescu, care nu ştim dacă şi-le regretă. Să nu se uite însă că sub ruinele altarelor noastre va geme întâi ţara. Ca să ne păstrăm ţara, să ne apărăm întâiu altarele. Căci o ţară nu se apără numai cu tunuri de război, acestea-s inutile, dacă ne lipseşte tunul sufletului, cum spunea cineva. Dar tunul sufletului nu-l toarnă perceptorul în percepţie, ci preotul în Biserică.

Aşa că, dacă nu din pietate pentru Biserică, pe care n'o are niciodată protipendada noastră, cel puţin din respect pentru istoria naţională, d. Victor Antonescu trebuia să-şi înghită cuvintele.

Cât despre faptul, că cei peste zece mii de preoţi sunt luaţi drept perceptori de un demnitar al ţării, vina e şi a lor. Nu sunt organizaţi într'un corp solidar, cu conştiinţa clară a rosturilor lui naţionale. Asociaţia actuală a clerului este doar un început, pe care să nădăjduim că mentalitatea aceasta masonică, mereu adâncită, îl va desăvârşi. Dar divorţul între ierarhi şi preoţi, paralizează rezistenţa Bisericii. O coboară, cum am văzut, la nivelul unei percepţii fiscale.

Un corp bine organizat al clerului, cu sprijinul bărbătesc al ierarhilor, ar reda Bisericii prestigiul ei istoric, care s'ar face ascultată în toate revendicările ei, chiar peste capul d-lui Victor Antonescu.

Biserica cersetoare este o impietate istorică.

Nijă Mihai

Reabilitarea dinamicului

Din marea trecere a timpului nu poate evada nimeni; el se desfăşoară ulutor peste întreg nemărginitul, şi poate chiar dincolo de el. Pe linia lui infinită, nu există stări pe loc; el curge veşnic, uniform şi dur. O desprindere din timp înseamnă o integrare în moarte, o fugă din istorie. Dar istoria este altceva decât timpul; ea lunecă pe dimensiunile lui, se structurează oarecum în el, dar nu este atât de uniformă ca timpul. Istoria nu curge rectiliniu, — ea se figurează în curbe mari de viaţă, în epoci care durează orizonturi diferite. Istoria are totuşi continuitate; ea nu se desfăşoară cu întreruperi şi rupturi. Ea se desfăşoară aşa cum trebue să se desfăşoare, aşa cum o duce destinul ei istoric. Toate epocile şi chiar istoria întreagă, sînt apăsate de aerul destinului. Epoca noastră e o epocă de fierbere; un vigelos clocot de transformare zgudue timpul nostru. Noi mergem repede spre realizarea unui destin. Primatul raţionalismului ne-a dus într'o lume de irealităţi; ficţiunile logice desprinse din nouri ne-au întors dela viaţă, ne-au anchilozat în formule uscate. Un înspăimântător dezechilibru spiritual.

Avântul neînfrânt al tehnicei a desfigurat economicul, l-a desprins din planul adânc al realităţii; viaţa a devenit tot mai grea.

Se întrezărea o mare ruptură, şi lumea trebuia să încerce un efort de reabilitare, o refacere a dinamicului în viaţă. Uriaşul de peste Nistru a desprins din neant un program roşu, şi în câţiva ani a realizat un infern oribil. Ruşii n'au înţeles esenţa vieţii, adâncurile ei, şi deacela s'au aşezat alături de viaţă. Trăirea presupune scufundare adâncă în realitate, contopirea cu realitatea şi cucerirea ei. Ori marea prăbuşire roşie n'a intuit niciodată realitatea; de aceia, ea trăeşte ultimele eforturi într'un gol imens. In occidentul Europei, refacerea a început pe alt plan, revoluţia fascistă şi hitleristă se implântă adânc în izvoarele realităţii naţionale. Aci se ridică superb vigurosul cântec al popoarelor.

Naţiunea, realitate unică şi primordială, în marele cutremur al omenirii, e ceva profund, larvar, teluric. Din imensa ei forţă s'a desfăcut un nou orizont de viaţă, câmpul impresionant al dinamicului naţional. Totul se proectează pe o secţiune de imediată realizare; peste tot străbate fiorul înaltului constructivism

Nimic nu este preconceput, desprins din nerealitate. Faptele se leagă aci, aşa cum cere realitatea vie; în toată revoluţia dreptei nicio abatere dela raza destinului naţional. Metoda este întradevăr experimentală, dar revoluţia merge totuşi către un scop precis. Naţiunile vor, prin destinul lor, să ajungă zenitul înălţării, să se lărgească impresionant peste întreg cerul istoric. Searbădă umanitate trăeşte cea mai penibilă ruptură internă; nu mai trăeşte deloc. Dela zguduitoarea plecare spre Roma, s'au spart multe orizonturi politice; s'a născut o nouă Italie, şi în Europa a început accentuat o nouă orientare. De atunci a început era triumfului fascist, era realului şi a elanului naţional. Fascismul a revoluţionat şi spiritual şi fizic întreaga Italie, şi aproape chiar întreaga Europă. *Maurice Sachin* în cartea sa despre Italia fascistă schiţează modest revoluţia naţionalismului italian.

Ea înscrie o eră nouă în istoria Italiei şi în istoria omenirii. Partidul fascist este o realitate în sine, în afară de marele torent fascist; el este numai un instrument conştient care ascunde un suflet creator. Mussolini poartă în sine un destin înalt; el nu este un mit şi nici nu trebue să fie un mit; el este o putere aproape demonică, un creator de miracol italian. Toată viaţa din Italia e străbătută de nervii vigoarei fasciste. Totul se mişcă într'un câmp de disciplină măreaţă de severitate nobilă; omul e căutat şi în exuberanţă şi în suferinţă. Tot efortul e îndreptat pe linia marelui destin italian.

Gestul, acţiunea, gândirea, viaţa însăşi, e îndreptată spre steaua istorică a naţiunii. Italienii au prin naştere un mare spaţiu în istorie, şi acesta trebue îndeplinit. Fascismul luptă pentru el. El caută refacerea mentalităţii italiene; vechiul şi penibilul lor sentiment de inferioritate trebue să dispară.

Masa eterogenă a Italienilor dinainte de aurora fascistă trebue să se dizolve într'o naţiune unică şi totalitară. In fascism zvăcnesc forţe galvanizatoare; în cadrele lui mari, se desvoltă mistica colectivă. Un aer magnific de solidaritate, de patos naţional, de eroism şi militarizare, impresoară fascismul. Numai în câţiva ani, graniticul *Mussolini* a realizat o generaţie fascistă. Tineretul fascist e plin de vigoare spirituală şi fizică; e plin de elan şi eroism. Cerul n'a văzut niciodată mai frumoşi trandafiri ca cei din grădina Balilla. Acolo se desface viaţa aşa cum trebue să fie; plină de sens, de frumos şi de eroic. A fost o apăsare puternică a fascismului, şi tot urâtul vieţii se retrage înafară. Viaţa se îngrădeşte din ce în ce mai mult, dar în configuraţia acţiunii, libertatea individuală rămâne neatinsă. Peste tot, un aer plăcut şi reconfortant. Fascismul e un echilibru care ţine de miracol; un dinamism viguros.

El este mistica reabilitării spiritului.

Fascismul a distrus legenda sinistră că Italienii n'au curajul luptei. La începutul războiului abisinian, toţi specialiştii dădeau pronosticuri nefavorabile.

Dar s'au înşelat! Italianul fascist e un om nou; e omul italian de care vorbea *d'Azeglio*, omul cu sentimentul demnităţii şi al onoarei. E ceva profund spiritual în poporul italian, ceva din profunzimile omului care n'are rădăcini în adâncurile abisale. Fascismul a reabilitat teluricul, spiritul şi dinamicul.

Axente Sever Popovici

HITLER

Un subiect de mare actualitate. Indeosebi de când ucigaşul Regelui Alexandru I al Serbiei, numitul Salaud, specimen reprezentativ al democraţiei franceze, conduce destinele Marianei.

Subiect care mă duce însă pe calea confesiunilor. Pentrucă până acuma stăteam la îndoială dacă să mărturisesc că m'am vândut Germaniei hitleriste — spun hitleriste pentrucă Sărindarul „permite" vânzarea către oricare altă Germanie, numai către cea hitleristă nu. Insă, durerea mea cea mare e că n'am intrat odată cu A. C. Cuza, Goga şi Crainic în prima tranşă de 10 (zece) miliarde, preţ stabilit în bursa Sărindarului pentru „aşa o vânzare". Ori ce ar fi, trebuie să recunoaştem că Nemţii ăştia ştiu să aprecieze. Totuşi, dau înainte până la sosirea celei de a doua tranşe, care va fi de 8500 miliarde şi în care vor intra cei necumpăraţi încă. Poate cine ştie chiar Bubi Braunştein, Kalman cel urduros sau „dobitocul nostru" Tudor-Teodorescu-Vraişte ori fi fiind şi ei pe aici, căci dacă-i vorba de „aşa o afacere" ne coasem prepuţul la loc şi ne facem antisemiţi. De aceia, curaj, senior Kalman-Scurtator, curaj, că dacă pierzi şi tranşa a doua nu mai te consideri ovrei.

Şi acum să fim puţin serioşi.

Hitler ! Hitler ! Hitler ! e unicul ţipăt al democraţiei cu zulufi dela un capăt al celuilalt al pământului. Tot aşa cum a fost şi este ţinta aceloraşi zuluţi, uriaşa figură a lui Mussolini. E drept că apariţia şi intrarea în scenă a lui Hitler a mai „uşurat" nitelus situaţia lui Mussolini şi omul mai „respiră" în voie căci trupele Raşilor din Sărindar s'au rupt pe două fronturi : cel italian şi cel german.

Am scuza înverşunarea pe care iudeo-democraţia o pune în încercarea-i neputincioasă de dărâmarea unor regimuri, dacă această campanie ar fi cel puţin întemeiată pe argumentări trainice şi valabile.

Aşa asistăm dela ivirea acestor dinamice formule de viaţă nouă naţională — formula Musolini, formula Hitler — la o rară etalare a imbecilităţii şi relei credinţe, a unor nemaipomenite campanii de insomităţi, pe care însă nu suntem lămuriţi dacă trebuie s'o punem pe socoteala imbecilităţii sau numai în contul nebuniei produse de teamă, izraelului.

Incapabili să înţeleagă o situaţie care cere cu totul altă încordare decât încordarea unei lovituri de copită pe care animalele acestea o trântesc zilnic asupra leilor (nu e vorba de moneda Băncii Naţionale) care nu prezintă pentru ei nici măcar avantajul de a fi pe moarte, aceşti telali n'au alt rost în iarmarocul presei de astăzi decât să zăpăcească mintea şi bunul simţ al cititorilor,

Şi nu numai la noi, dar pretutindeni aceiaşi internaţionali cari luptă prin diverşi constantineşti-ieşi sau guernut — cel cu debilitate mintală şi cu ministerul instrucţiei publice — să întindă laba gorilei semite dela Moscova la Paris utilizează aceleaşi clişee trucate.

Incapacităţii de a înţelege situaţiile şi de a găsi soluţii salvatoare adoptabile imprejurărilor, acestei incapacităţi a democraţiei franceze îşi datoreşte Germania renaşterea politică şi conducătorul său.

Numai în interval de 17 ani, Germania învinsă, umilită — se spunea pentru totdeauna — a făcut un formidabil salt, câştigându-şi toate poziţiile anterioare lui 1918.

Pas cu pas, acel „chien crevé", Briand, în aplauzele unanime şi cu sprijinul iudeocraţiei a cedat Germaniei, croindu-i drumul spre revanşă. O spunem aici — şi faptele au ilustrat-o îndeajuns — : Briand n'a fost ministrul de externe al Franţei, ci ministrul de externe al Germaniei, oricât de paradoxal ar părea acest lucru. Şi fără a face glume, dacă am fi în locul lui Hitler, am pune să se ridice pe toate pieţele Berlinului statuia acestui nefast politician francez.

Academicianul Louis Bertrand în al său recent „Hitler" este unul dintre puţinii francezi cari au privit sub unghiul adevărat pe Führer şi aspiraţiile Germaniei de astăzi.

„S'a vorbit mult fără judecată, în Franţa, relativ la Hitler şi hitlerism, spune d-sa.

S'a încercat o ridiculizare ieftină, sfârlindu-i-se epitetul de zugrav, tot aşa cum Paul Boncour a sfârlit lui Mussolini acel : „Cezar de carnaval". I s'au numărat clipele, scontându-i-se mereu ultimul termen aşa ca la o poliţă. Dar zugravul acesta : „nu a făcut numai o revoluţie, dar a redat Germaniei odată cu mândria naţională şi încrederea în destinul său, în forţa sa militară şi prestigiul de mare naţiune. El a recâştigat libertatea sa. Şi el durează şi promite să dureze multă vreme încă ! Astăzi, în loc să examinăm aceste lucruri cu atenţie şi inteligenţa care le merită, noi continuăm să zeflemisim şi, din moment ce rezistă şi nu putem nimica împotriva lui, să sperăm căderea sa, mai mult sau mai puţin apropiată, să ne închipuim chiar că este inevitabilă şi să facem totul ca să ajungem aici, nu printr'o acţiune energică, ci prin trâncăneli şi consideraţiuni inoperante".

Este în aceste rânduri ale lui Louis Bertrand toată neputinţa democraţiei. Pentru că această democraţie nu avea decât de ales între două soluţii : sau ţinea Germania strivită sub picior aşa cum ieşise prin tratatul dela Versailles — soartă pe care Germania şi-o merita de altfel — sau căuta o reconciliere cu fostul său duşman. Ori Franţa n'a realizat nici una, nici alta, ci s'a mulţumit să oscileze între soluţii umilitoare sistem Poincaré şi între nătângile soluţii de concesii ale lui Briand.

Ori, Hitler este în bună măsură opera pacifiştilor briandişti, la care se adaugă desigur starea nenorocită în care se găsia Germania umilită de tratate, de prăbuşirea Imperiului şi de vermina aceia iudeo-comunistă care o rodea şi-o pregătea pentru ultima catastrofă. Lipsa unui om politic de prim ordin i-a ajutat iarăşi Führer-ului la atingerea obiectivului său.

Astăzi însă când „Hitler este Germania şi Germania este Hitler" şi când al III-lea Reich a devenit o primă putere militară, Franţa are datoria să privească realitatea în faţă cu toată seriozitatea.

Pentru ca să câştige în faţa lumii consideraţia de care se bucura Franţa monarchistă, trebuie să se scuture de iudeo-democraţia comunizantă care o duce din dezastru în dezastru şi care caută să o împingă cu tot dinadinsul într'un „război sfânt" al comunismului contra fascismului.

Şi, înapoi către monarchia corporativă autorilară a lui Maurras, a acestui dascăl al naţionalismului latin, cum l-a numit Nichifor Crainic.

Astfel, Franţa, o regretăm, va simţi în moalele capului pumnul lui Hitler, pumnul unei Germanii mai formidabile şi mai exasperate ca ori când.

E. Borolanu

Credinţă şi creaţie

„Omul fără Dumnezeu încetează de a mai fi om".
N. Berdiaeff

Tot ce mintea omenească a sbătut lăuntric întru izvodirea unui gând generator de nemuritoare creaţii artistice, a stat sub semnul atotputerniciei unui Dumnezeu. Dela impresionantele mărturii de neclintită şi statornică credinţă, care sunt uriaşele piramide şi până la braţele măestrit ridicate a rugă, ale catedralelor creştine, dela uluitor de simpla adorare a sfântului Francisc din Assisi şi până la adânca înţelegere a scrisului lui Dostoievski, toată frământarea creerului uman a tins, ca o implorare şi ca o ofrandă, către cunoaşterea şi iubirea lui Dumnezeu.

A crea ceva durabil şi recunoscut ca netăgăduită frumuseţe de lumea întreagă, a însemnat întotdeauna a porni să zideşti, cu ochii către cerul aceleiaşi credinţe. Omul, cu mâna lui singură, n'ar fi putut niciodată să dea naştere la lucruri care să nu piară odată cu el. Intregul eşafodaj al unei vieţi de muncă n'ar fi fost totuşi capabil să înfrunte secolele, fără ajutorul unei forţe mai presus uneori de bănuiala unei înţelegeri pământeşti.

S'au năruit însă vremile către aprigile prăbuşiri ale veacurilor din urmă, când omul s'a crezut mai tare şi liber să nu creadă decât în puterea lui. Şi s'a despărţit de Dumnezeu. Perioada aceasta coincide în cuprinsul oricărei faze a istoriei, în lăuntrul oricărei mari culturi, cu ceiace Spengler numea cu un termen dispreţuitor, *civilizaţie*. Stingerea unei culturi, adică a unei vremi de credinţă şi deci de creaţie artistică, e marcată întotdeauna de un declin care trage în urma lui orice manifestare a spiritului, înglobând totul în acelaş searbăd şi degradant materialism. Vremea noastră, a urii comuniste şi a minciunii necredinţei masonice, se aseamănă înspăimântător de tragic cu sfârşitul imperiului roman al secolului III de după Hristos.

Omul e prea închis în el însuşi, prea ulmit şi îndobitocit de admiraţie în faţa acestei panorame artificiale care e civilizaţia mecanizată. Puterea maşinii pe care el a născocit-o, confortul aproape ideal pentru trup, pe care şi l'a pus la dispoziţie, îl fac să creadă că afară de el nu există cineva mai tare şi mai mintos. Marile întrebări ale înţelepţilor de demult nu-l mai frământă şi peste puţină vreme omul va ajunge să creadă că tot el a făcut lumea şi pământul. Ingâmfarea prostiei e doar fără margini.

Asistăm astăzi la o încercare de detronare a lui Dumnezeu şi aproape simultan, ca o urmare logică, la o degenerescenţă artistică.

Balzac spunea, în timpul acela care începe drumul către sfârşit : „Scriu la lumina a două făclii : monarhia şi *religia*". Şi Balzac a rămas unul din marii făuritori de chipuri, unul din cei ce dăruesc hârtiei oameni nemuritori.

Contemporanii lui cei mai mulţi s'au lăsat târâţi de marele puhoiu de ateism izbucnit din clocotul Revoluţiei franceze. Unii dintre ei trăiesc şi astăzi, însă veacul trecut e prea aproape de noi şi gloria lor încă prea proaspătă, pentru a le nădăjdui o viaţă prealungă. Şi dacă vremea şi-a luat sarcina de a menţine de-asupra pe adevăraţii creatori şi a scufunda pe nevrednicii care n'au făcut altceva decât să se războiască cu Dumnezeu, aceasta nu e decât „...demonstrarea imposibilităţei pentru om de a fi creator după ce s'a smuls de Dumnezeu, după ce s'a ridicat împotrivă-I".

Şi constatarea lui Berdiaeff e tot atât de valabilă pentru *creatorii* pe care-i avem încă sub ochi. Sterilitatea care a lovit pe acei ce s'au înglobat unei secte sau unei doctrine atee, este edificatoare. Iată două cazuri : Romain Rolland şi Mihai Sadoveanu. (Cinstea i se va părea într'adevăr mare masonului dela hanul Ancuţei, însă fatuitatea îi va fi gratuită, deoarece soarta lor e identică şi deci de plâns).

Rolland era să fie un mare scriitor. Talentul nu i l'a contestat nimeni şi opera lui ar fi putut atinge limanuri de glorie nepieritoare. Nu de mult s'a înrolat în această diformă „jacquerie" care e comunismul. E lesne de constatat urmarea acestui gest. Rolland n'a mai putut scrie. In afară de articole de gazetă şi îndemnuri naive spre o aderare la comunism, nimic. Comunismul lui a însemnat părăsirea tradiţiei şi a credinţei, iar neputinţa creatoare l'a izbit ca un blestem.

M. Sadoveanu, acest om de meserie fost scriitor bun, s'a transformat într'o noapte de orgie a don-hiramică în franc-mason. Au urmat *Uvar*, *Nopţi de Sânzene*, *Trenul fantomă*, *Creanga de aur*, *Paştele Blajinilor* şi alte jalnice încercări, care nu fac decât să-mi confirme constatările. Critica serioasă a fost unanimă în a recunoaşte această sinistră degringoladă. Opera atee a lui Sadoveanu nu e decât o imitaţie a celeilalte opere, concepută pe vremea când patronul cărciumii masonice era încă scriitor şi creştin. D. Şerban Cioculescu recenzându-i ultimul volum recunoaşte că „...autorul pare a nu fi stăpân pe simţul auto-critic de selecţionare" Iar d. O. Papadima într'o cronică din Gândirea constată că lipseşte dintre pagini „...lumina bună a lui Dumnezeu" („Gândirea Ian. 935).

E trist să asişti tu însuţi la decesul operei tale. Pe fratele Sadoveanu îl împiedică să plângă presa aservită masoneriei, care-l lasă încă să creadă în *marele său talent*. Pedeapsa publicului se observă însă în faptul că aproape niciunul din ultimele-i romane n'a mai atins nici două ediţii. Este aceasta, fără îndoială, o sancţiune de dincolo de noi. Cu într'o paralizie fără leac, mâinile necredincioşilor s'au închircit pe veci şi încăpăţânarea lor i-a făcut să continue a scrie cu picioarele, pentru a căror pedepsire e de ajuns că sunt lăsate libere a circula din călimară pe hârtie, întru hazul nostru fără răutate.

Vintilă Horia

Intelectuali !

„GÂNDIREA"

desbate toate marile probleme ale spiritualităţii româneşti.

Citiţi **„Gândirea"**

„GÂNDIREA"

este cea mai mare revistă de orientare a vremurilor noi.

LISTA MASONILOR din

Fierul roşu aplicat de noi cu tot curajul adevărului, a brăzdat în lung şi în lat necinstita înfăţişare a Marei Loji Naţionale şi a patronului său „Ritul scoţian antic şi acceptat".

Stigmatizarea a lăsat urme adânci:

„Intangibila" Marea Loje Naţională s'a dovedit a fi o hrubă infectă ca toate celelalte, care nu-şi zic neapărat „naţionale", singura deosebire constând numai în adoptarea unui mai bun mijloc de camuflare a advăratelor intenţii.

Atât şi nimic mai mult.

Altminteri, aceleaşi principii anticreştine, antimonarhice, şi aceeaş subordonare servilă faţă de oculta judaică.

Dovezile produse în numărul nostru trecut sunt concludente.

Totuşi, în numerele ce urmează vom mai servi şi altele mai grave încă.

Deocamdată ne mărginim să înfăţişăm care este sistemul după care această nouă plagă a masoneriei „naţionale" — în care mai cred încă unii, naivi sau interesaţi — s'a întins pe tot cuprinsul ţării româneşti.

* Referindu-ne la situaţia actuală găsim trunchiul Marei Loji format din 50 de loji.

Trebue să precizăm că primele 36 sunt constituite sub auspiciile M. L. N., iar celelalte 14 s'au alăturat trunchiului numai în urma fuziunii pe care M. L. N. a făcut-o la 12 Februarie 1930 cu Lojile simbolice maghiare.

Intrucât această fuziune a M. L. N. cu lojile maghiare va alcătui un capital special, ne vom ocupa astăzi numai de topografia şi componenţa acelor 36 de loji creeate de M. L. N. de'a înfiinţarea ei (1880) şi până în prezent.

Găsim astfel în tot cuprinsul ţării următoarele oficine ale M. L. N.:

Loja *Farul Ospitalier* din Brăila; *Steaua Dunării* din Bucureşti; *Steaua Dunării* (No. 2) din Bucureşti; *Progaganda* din Bucureşti; *Ilfov* din Bucureşti; *Steaua Poiara* din Bucureşti; *România Unită* din Bucureşti; *Solidaritatea* din Bucureşti; *Drepturile Omului* din Bucureşti; *Fraternitatea Aliată* din Bucureşti; *Patria* din Bucureşti; *Iubirea de Patrie* din Bucureşti; *Prometeu* din Bucureşti; *Meşterul Manole* din Bucureşti; *Păstorul Bucur* din Bucureşti; *Coroana României* din Bucureşti; *Garda Masonică* din Bucureşti; *Unio Dacorum* din Bucureşti; *Viribus Unitis* din Bucureşti, *Cavalerii Steagului* din Bucureşti; *Orpheu* din Bucureşti; *Dragoş Vodă* din Cernăuţi; *Ghica Vodă* din Cernăuţi; *Libertatea* din Chişinău; *Infrăţirea Neamului* din Cluj; *Ovidiu* din Constanţa; *Mihai Viteazul* din Craiova; *Dimitrie Cantemir* din Iaşi; *Vasile Alexandri* din Iaşi; *Zorile* din Iaşi; *Paza Dunării* din Oltenita; *Fraternitatea* din Orhei; *Mihail Kogălniceanu* din Roman; *Renaşterea* din Târgu-Mureş; *Lumina* din Turnu-Severin.

Se mai găsesc încă câteva loji cari nu funcţionează în prezent, sunt „în adormire" după limbagiul masonic şi asupra cărora nu mai insist deci.

* Această reţea de loji este condusă de un aşa zis *„Suprem Consiliu din România"* în fruntea căruia tronează *„prea puternicul suveran" Jean Pangal.*

Dintre ceilalţi *„suverani"* tot grade 33, cari alcătuesc consiliul, remarcăm pe următorii:

Principele *George Valentin Bibescu, Const. Argetoianu, Col. I. T. Ulic, Col. Maltopol, Col. Radovici, Vasile Roată, dr. Theodoride, Nichita Mandiuc, Erast Peretz, Ing. Bernardeau, Oscar Kaufman, Nunucă Protopopescu,* etc., etc.

Cât priveşte pe ceilalţi „fraţi" cari populează templul lui Katz din str. Câmpineanu 45, iată-i cine sunt:

Zamfir Arbore; Aprihăneanu, arhitect; *Rudi Aronsohn,* jidan din Ungaria; *Nicolae Angelescu,* şef de serviciu la Casa Muncii c. f. r.; ing. *Ioan Arapu,* profesor la Scoala Politechnică, grad 33; *Artur Garoianu; N. Alexandri,* profesor; *Lupu Abramovici,* provenit din M. L. Americană Română; *Victor Antonescu* artist Teatrul Naţional, gr. 30; *M. Aljandary,* jidan; *Napoleon Arie,* avocat, jidan (spaniol); *M. Athias,* dir. la Banca de Credit Român, grad 30; *Ion Antoniu,* inginer la U. C. B.; *Emil Axenfeld,* jidan, dir. Soc. „Petrolul", *Pavel Brataşanu* (†); *Georges Boncescu,* ataşat de presă la Washington; *Wilhelm Becker,* provenit din M. L. Americano-Română; *Const. Banu;* ing. *Const. Bellu,* grad 33; prof. *N. Balaban* din Craiova; dr. *Cazacliu,* din Chişinău, *C. Carcalt* avocat, şeful contenciosului C. F. R.; *A. Căpităneanu; G. Constantinescu-Titus* dir. de bancă; *V. Cauly;* dr. *I. Cohen* şi Căpitan *Iov* (cel cu brâul) proveniţi amândoi din M. L. Americană Română; dr. *Enric Blazian; Ronald Bulfinski,* artist; *Eugen Barasch,* jidan, avocat; *Zelic Blumenfeld-Brăila,* dentist; *Sigmund Collin;* ing. *N. Bosie-Codreanu,* inspector general C. F. R.; *Kreisel Costea,* jidan, avocat; *Dinu Cecropide,* gr. 30, secretarul lui C. Argetoianu; ing. *M. Cioc,* gr. 31; ing. *Liviu Ciuley,* gr. 30; ing. *S. Comşa; Leon Cornişteanu,* jidan; *Em. Calavrezzo,* dir. la „Creditul Minier" grad 30; ing. *Frederic Cerchez,* mare industriaş, gr. 30; avocat *N. Ciuley; St. Ciovernache,* avocat, gr. 22; *C'ta Davilla,* ministru plenipotenţiar; *Vasile Daschievici,* chestor; *Mircea Demetrescu,* şef de cabinet a lui C. Argetoianu; *Mircea Dimitriu,* fost deputat averescan; *Eugen (Gigi) Demetriu,* fost secretar particular; *Mişu Dumitrescu,* grad 31, venerabilul Lojii „Frères Ecossais", om de casă al lui C. Argetoianu; *I. C. Dumitrescu;* avocat *Ionel Dumitrescu; David Didoi,* constructor; *N. Dianu; Toma Djuvara; Al. Dominic* în realitate *A. Reichman,* comunist, implicat în atentatul Jelea împotriva lui I. C. Brătianu, grad 30; *G. Deciu; Scarlat Dinescu,* profesor grad 33; *Mihail Daia,* diseur; grad 30; compozitorul imnului masonic; *Lazaridis Dogani,* consul, gr. 18; *Petre Durma* inspector Ministerul de Comunicaţii, gr. 32; dr. *Diamant; Dan Dragomirescu,* jidan, avocat; ing. *Petre Dulfu* gr. 22; *George Enacovitz,* profesor la conservator; ing. *Emil Enescu;* dr. *Const. Eustaţiu,* secretar la Fac. de ştiinţe, gr. 31; *Victor Eftimiu,* venerabil. Lojii „Meşterul Manole"; *Leon Friedman,* jidan, care se dă drept doctor; *Horia Furlună, G. Florescu,* publicist, gr. 22; *August Filip,* a-

PREOŢIMEA TANARA

Am fi dorit, ca aceste rânduri să se fi bucurat de lumina tiparului în numărul pe care „Sfarmă piatră" l-a închinat marelui atlet al ortodoxiei, Nichifor Crainic.

Cum însă uriaşul ţine ca surprizele sale săptămânale să ni le pregătească în cel mai strict secret, n'am avut posibilitatea să luăm anticipat cunoştinţă despre planul frumoasei manifestaţiuni, pe care el, dintr'o fiască preţuire s'a hotărît s'o facă părintelui său spiritual.

Astfel, aceste rânduri apărute post festum, merg să adauge ghirlănzii de flori, care a încununat atât de frumos fruntea de lună, a aceluia care la fel cu astrul nopţii spintecă norii negri cu lumina sa împrumutată din lumina soarelui Hristos. Şi, preoţimea tânără, nu-i, mi se pare, cea mai de pe urmă care datorează recunoştinţă lui Nichifor Crainic, care de aproape un deceniu şi jumătate îi este far că'auzitor pe sbuciumatele valuri ale vieţii şi spiritualităţii creştine. Dela război încoace, sufletul lui Crainic, a crescut în sufletele noastre. In el ne recunoaştem filiaţiunea noastră sufletească şi pentru aceasta noi ne simţim atât de indisolubil legaţi de el.

Ce datorăm noi lui Crainic?

Datorăm tot ceeace el a făcut pentru credinţa căreia slujim şi care a fost atât de batjocorită de „titanii ateismului" veacului trecut.

Datorăm dragostea cu care el a cântat poezia „sesurilor natale", ca şi credinţa care arde în „făcliile de ceară" a inimilor noastre.

Datorăm armătura mistică, cu care el ne-a înzestrat prin minunatele sale prelegeri ca profesor de teologie.

Datorăm lui Crainic felul cum el a ştiut prin „Gândirea" şi „Calendaru" să pună ortodoxia în centrul preocupărilor culturale de după război, fapt care echivalează cel putin cu zece legi de organizare calvinească cu care statul democraţiei laice ne-ar fi împodobit biserica şi chiar cât toate pădurile şi moşiile la un loc, a tuturor episcopiilor, care puse la cântar n'ar contrabalansa cadoul pe care l-a făcut el bisericii prin cele două organe de publicitate amintite mai sus.

Datorăm în fine lui Crainic sacrificiul pe care el l-a făcut, scoborându-se în arena lupte'or de partid tocmai în momentele cele mai critice pentru ortodoxie, unde el este acelaş puternic pion şi poate încă ceva mai mult, organizator şi îndrumător. El este însăşi axa creştinătăţii partidului în care a intrat. Căci orice s'ar spune, nimeni nu-i va putea da acel timbru creştin atât de necesar organizaţiunii politice a partidului naţional-creştin, decât acest titan al ortodoxiei, Nichifor Crainic.

Nu cunoaştem oare din experienţă atâtea firme goale sub care nu se ascunde decât un imens gol — o mare minciună?

Iată pentru ce mi-am permis să văd, încă dela început scoborârea lui Crainic în luptele de partid, sacrificiul pe care el, încă odată, a înţeles, să-l facă, pentru albastrul cre-

Marea Lojă Națională

vocat, gr. 30 ; *Șerban Flondor* din Cernăuți ; *Principele Grigore Ghica* din Iași ; *I. Grastany*, tipograf, jidan ; *M. Gruenberg*, comerciant; *Iuliu Godt* ; *Simon Goldberg* ; *George Ganea*, ing.; *Marcu Goliger* ; *Sami Goldenberg* ; *George Grigoriu*, magistrat, gr. 22, venerabilul Lojii „România Unită" ; *Felix Gatel* ; *Adolf Gunea*, avocat, jidan ; *Mircea Herovanu* ; *Eugen Herovanu* ; *Pantelimon Halipa* ; *H. Hornstein* ; *M. Hrubes*, căpitan de vapor-Constanța ; *Adolf Hertzog* ; *Al. Halunga*, avocat ; *Robert Hillard* ; avocat *Armand Iliescu* ; *Iorgulescu*, funcționar de stat ; *Ioseph Ieleș*, jidan ; *Ivăncianu* (†) fost consul general la Alexandria; av. *Irimescu*, venerabilul Lojii din Constanța.

N. Ioanid (Dinu Nicodin), publicist ; *N. Ioanide* ; *Constant Ionescu*, avocat la stat, gr. 30 ; *Bazil Ionescu* ; *Jean Ionescu* ; *André Kalman*, dir. agenției W. Tompson, jidan, ungur ; *Carol Konya*, farmacist, Ministerul Sănătății ; *Oscar Kauffmann*, dir. general al Băncii de Credit gr. 33 ; *Henry Kostin-Koenigsberg* ; *George Kintescu* ; gr. 32, venerabil de loje ; *Lucian*, jidan, fost orator la „Steaua Dunării" ; *Al. Emil Lăzărescu*, avocat ; *Francois Lebrun* dela Maison des Francais ; *Marcu Lischnevski*, arhitect ; *N. N. Lenguceanu* (33), fost secr. general la Justiție în guvernul tehnicienilor, *P. Lupașcu* ; *Frantz Ludvig* ; *Ștefan Lupașcu* ; dr. *L. Mavromati*, gr. 30 ; *N. Maxim* gr. 31, fost subsecretar de stat ; *Marcu Sebastian*, avocat, gr. 30 ; ing. *Ion Miclescu*, dir. comercial C. F. R.; *Ioan Muche*, gazetar ; *C. Moteanu*, gr. 30, fost senator ; *N. Mandiuc* ; arh. *Mihalcea* ; dr. *Mulgună* ; *Leonte Moldoveanu* ; col. *Maltopol* ; *A. Negulescu*, comandor rez.; *Negulescu*, dir. la Banca Românească; *Bohdjelian Nubar*, armean ; dr. *S. Novak*, medic comunal, gr. 33 ; *Niculescu-Mislea*, avocat ; *Sergiu Nițâ*, fost ministru ; *Otescu*, fost subsecretar de stat ; doctor *Pavelescu* ; dr. *Paicu*, medic veterinar, *Pascal* (jidan) ; *Panus*, med. veterinar refugiat din Siberia ; *Erast Peretz* ; *Pop Marțian*, artist; *Nunucă Protopopescu*, gr. 33 ; ing. *Al. Polizu*, dir. general al Contingentării ; *Iulian Peter* ; prof. *Partenie* din Iași ; *Petroniu*, avocatul Principelui Bibescu ; arhitect *C. Pomponiu*, gr. 30 ; ing. *G. Pomponiu* ; *S. Pascu-Braunstein* ; *N. Pascu* avocat la ministerul de finanțe ; ing. *G. Popescu*, cumnatul lui Virgil Madgearu ; *Paul Prodan*, directorul Teatrului Național, gr. 30 ; *I. Pribeagu* publicist, jidan ; ing. *Al. Paltov*, jidan, din Basarabia, inspector la C. F. R.; ing. *A. Pavelescu* ; ceasornicarul *Paves*, jidan ; *Barbu Pălțineanu* gr. 33. (†) ; *Romanescu*, consul la Ministerul de Externe ; *Roling*, jidan; *C. Radian* ; *Rădulescu Tanir* ; *V. Rodan* (†), ziarist, jidan ; *Ratianu*, farmacist din Iași ; col. *Victor Radovici* ; ing. *V. Roată* ; ing. *Em. Radovici*, jidan, inspector la C. F. R.; *M. Rubens*, comerciant ; dr. *N. Romanescu*, medic legist ; *Alex. Radu*, dr. chimist ; *Efraim Sternberg*, jidan, tinichigiu ; *Simionescu*, gazetar ; *Traian Stoenescu* (Bunu Templeri) ; *Soare Z. Soare*, regisor de teatru ; *Streitman*, jidan, gazetar ; *Mihail Sorbu*, autor dramatic ; arh. *Sălăgeanu*, venerabilul Lojii „Paza Dunării" din Oltenița ; av. *G. Siama* (georgist), provenit din M. L. Americană-Română ; *Max Singer*, jidan provenit din aceeaș loje ; *N. Russu*, director la C. A. M.; *N. Stroilă* tipograf, gr. 30 ; *Ioan Șoneriu*, avocat, gr. 33 ; *Victor Slăvescu*, gr. 30, fost ministru ; *C. Sontag* ; av. *I. Sefalescu*, gr. 18 ; *Victor Scărlătescu*, *N. Sillo* ; *Const. Stoeanovici*, prof. universitar, gr. 30 ; dr. *Ioan Silvian*, jidan ; dr. *Stepleanu-Horbatsky* ; av. *C. Stravolea*, *Gr. Trancu-Iași* ; *Dumitru Teica* ; *Trifu*, ministru plenipotențiar (†) *Jaques Tatol* ; *Viorel V. Tilea*, gr. 33 ; *Simion Vasilescu*, arhitect gr. 33; *Aurel Weiss*; *Vasilescu-Valjean*, *V. Valentineanu*, artist ; *Nic. Vlădoianu*, artist ; ing. *C. Vraca*, ing. șef C. F. R.; venerabilul Lojii „Steaua Dunării" ; *Em. Zaharovici*, jidan ; *S. Zamy*, croitor ; dr. *Paul Zahareanu*, medic comunal ; av. *Lică Zamfirescu* ; *Leon Zohrab*, Discom ; *Zeter* ; *Xeni*, etc., etc.

* De la inceput, sunt sigur că cetitorul a făcut o remarcă și anume aceea că în Marea Loje Națională se află numeroși jidani.

Deci, contrariu tuturor afirmațiunilor făcute, că membrii M. L. N. sunt numai români creștini, realitatea este alta, aceasta pe care o aveți în fața ochilor.

Vă închipuiți acum cât de creștinește se pot purta în loje „frățiile" STERNBERG, GRUENBERG BRAUNSTEIN, etc.

In orice caz, un lucru rămâne perfect stabilit: Marea Loje Națională, care se pretinde națională și creștină, are membrii jidani.

Iar atunci când vom prezenta și lista membrilor lojilor maghiare cu care M. L. N. e fuzionată, veți vedea proporția jidanilor crescând până la sufocare.

* Acum, însă, suntem datori a atrage atenția cititorului și oricărui bun român asupra următoarelor :

Printre membrii M. L. N. figurează și un număr impresionant de MAGISTRAȚI și PREOȚI.

Tabloul complet îl păstrăm și *intenționat* nu-l publicăm acum.

Ne turtește rușinea de a vedea trecut aiături de un tinichigiu jidan sau de un spion ungur, a unui magistrat sau al unei fețe bisericești.

Din această cauză numai și socotind că poate numai din necunoștință de cauză și poate numai datorită unui abuz de încredere sau a unei impresii de moment, atrași de mirajul falsei prezentări masonice, au putut călca pragul hrubelor, am întârziat publicarea numelui lor.

Așteptăm ca cei de bună credință, văzându-și greșeala să se cutremure față de păcatul în care au căzut, și făcându-și semnul izbăvitor al Sfintei Cruci, să iasă din întunerecul Satanic al tainițelor internaționale la lumina binefăcătoare a dragostei de Credință, Rege și Moșie.

Iar dacă așteptarea noastră va fi zadarnică, și ei nu vor părăsi hrubele cari îi desonorează, vom fi nevoiți să le dăm aci numele, pentru ca o țară întreagă, care se sbate de moarte în ghiarele judeo-masoneriei criminale, să știe cine o vinde.

Dorim însă din tot sufletul ca strigătul nostru să fie auzit și înțeles, iar bunele noastre intenții apreciate ca atare.

Florin Becescu

ȘI NICHIFOR CRAINIC

dintei sale, pe care atât a iubit-o.

Preotimea tânără vede clar toate acestea și pentru ca, Crainic, insemnează un scut al ortodoxiei în însăși sânul partidului național-creștin — pe care-l dorim deopotrivă și național și creștin — (și pentru noi e o garanție că partidul acesta va fi și una și alta dacă va ști să se impărtășească din luminile acestui iluminat al harului dumnezeesc).

Da, da, iluminat al harului dumnezeesc, aceasta o spun din convingere. Căci, deși el nu s'a învrednicit de dumnezeescul mărgăritar al hirotoniei, pe care încă destul nechemați, din nefericire, îl tăvălesc în noroiul de pe maidanul tuturor porcilor, el rămâne totuși un iluminat al harului. Voi cei ce ați avut fericitul prilej de a-i fi audiat strălucitele sale cursuri de mistică și literatură creștină, amintiți-vă un moment de acel minunat capitol din cursul său, intitulat Purificare, și veți pricepe ceeace eu am voit să spun!

Și nu mă pot reține a nu cita după cursul său predat anului IV (pag. 235).

...„Ce e tendința de simplificare care e și îmbogățire în acelaș timp, decât renunțare și indepărtare, izolare treptată de lucrurile acestei lumi? In ordinea mistică se cheamă asceză, în cea artistică. Purificare, transfigurare, un salt în rea'itatea acestei lumi, în urcușul și tendința ei către divin. Și există ceva mai mult. După oarecari biografii ale oamenilor de geniu, descoperim că viața lor adesea e un martiragiu, o serie întreagă de asceze, impuse lor înseși tocmai a se da cu totul operei de artă. Să ne amintim de viața lui Eminescu, care nu e decât o continuă serie de privațiuni, pentru a se închina cu totul idelor și artei lui..."

Vroiți o tălmăcire mai fidelă a ideilor și artei lui Nichifor Crainic? O aveți în rândurile de mai sus.

In țara în care atâția scribi nu fac decât imoralitate ilustrată și se bucură de toate onorurile posibile, Crainic a înțeles ca din arta lui să facă un apostolat săpând-o cu dalta în cremene. Poezile sale, acele „Zâmbete 'n lacrimi", „Șesuri natale", „Țara de peste veac", diferitele sale poezii presărate dealungul diferitor colectii de reviste și in special ale „Gândirii", „Ramura", etc., sau minunatele sale eseuri, adunate în mănunchiul numit „Puncte cardinale în haos", sunt, în afară de o adevărată operă de artă, și una de înalt apostolat creștin și național. Pentru el însăși, politica, pe care o face, este o artă și un apostolat. Și, oriunde este artă adevărată, ca și apostolat adevărat, este suferință. Și, suferința a binecuvântat-o însăși Isus ca să fie cu atât mai frumoasă cu cât vine dela cei mai aproape ai tăi...

Noi însă nu vom putea decât să suferim sau să ne bucurăm cu cei ce a știut să anine de sufletul său generos ghirlanda de flori a inimilor noastre.

Preot P. Manole
Copou-Iași

Procesul lui CHARLES MAURRAS

Justiția republicană franceză și-a dat verdictul în procesul d-lui Charles Maurras dela „Action Française", învinuit de „îndemn la asasinat".

Marele doctrinar al naționalismului integral a fost condamnat la 3 luni închisoare!

Procesul acesta, care a venit să măriască martiriul unui om ce o viață întreagă n'a luptat decât pentru binele patriei sale, nu-i aparține numai d-lui Charles Maurras. El este procesul epocei noastre, fiindcă înfățișează un episod al tendinței de înăbușire a strigătului de alarmă ce se ridică din toate colțurile lumii.

Si dacă spațiul ne-ar permite-o, am publica în extenso desbaterile pline de învățăminte, al căror ecou a ajuns până în inimile noastre.

Suntem însă obligați să dăm numai un rezumat, citând mai ales unele pasagii caracteristice din pledoariile naționaliștilor francezi.

Pe banca acuzării: d-nii Maurras și Joseph Delest, gerantul responsabil al ziarului „l'Action Française".

Apărarea susținută de maestrul Marie de Roux.

In sală: un numeros și select public, expresie a tot ce e naționalist în Franța.

Procesul a fost deschis de președintele REBRASSIER care, în introducere, l-a întrebat pe d. Maurras dacă-și asumă răspunderea celor scrise la 13 Februarie. „Desigur că da, fu răspunsul acestuia. Imi iau întreaga răspundere a articolului meu, de care sunt foarte mândru!" In acelaș timp, Joseph Delest a declarat că a înțeles și admirat articolul d-lui Maurras, considerându-l ca unul dintre eforturile cele mai de seamă pentru evitarea războiului.

După aceea s'a trecut la audierea martorilor.

Primul, d. BELLESSORT, membru al Academiei franceze, a început prin a arăta modul cum acțiunea d-lui Maurras e văzută peste hotare. Pretutindeni, președintele regaliștilor francezi este privit cu o vie admirație. Toți au un adevărat cult pentru această mare figură de scriitor și patriot; în toate țările e considerat ca una dintre cele mai frumoase inteligențe ale geniului francez, ca omul politic care știe să învețe arta de a guverna, care și-a propus să rezolve problemele sociale cele mai spinoase. Provocarea d-lui Maurras este o invitație adresată acelora cari nu știu să-și măsoare actele. „Trebuie să-i fim recunoscători — a spus d. Bellessort — pentrucă el a știut să oprească la timp o mișcare care ne-ar fi dus direct la dezastru.

După d. DUNOYER, profesor la Sorbona, invalid de război, care i-a adus elogii d-lui Maurras pentrucă a avut curajul să intervină atât de energic într'un moment când roadele victoriei începeau a fi compromise și când campania anti-fascistă era gata să deslănțuie un război italo-francez, a urmat d. PIERRE VARILLON, prim-redactor la „Revue Universelle" și confidentul din ultimul timp al lui Jacques Bainville.

Mai ales în această ultimă calitate, d. Varillon a spus cum Bainville a exclamat, după citirea articolului: „Toți francezii mobilizabili trebuie să-i fie recunoscători lui Maurras pentru ceeace a făcut. Articolul lui este ca o frână pusă ardoarei sancționiștilor și este menit să desvăluie pericolul prin care trecem".

D. THIERY MAULNIER, deținător al marelui premiu pentru critică, a declarat, între altele: „Am avut impresia că articolele d-lui Maurras au putut contribui la înlăturarea primejdiei, într'un moment grav, când războiul putea să izbucnească".

Ultimul martor a fost d. LEON DAUDET. „Legea care-i va fi aplicată lui Maurras — a spus d-sa — ar însemna să-l lovească pe primul scriitor al Franței, pe cel mai mare cetățean de azi".

După ce a făcut apoi un istoric al „Acțiunii Franceze", al faptelor și o scurtă trecere în revistă a scrierilor d-lui Maurras, d. Léon Daudet a amintit că, din nenorocire, toate prorocirile regaliștilor s'au realizat:

„Am fost convinși — a spus d-sa — că drumul pe care-l urma diplomația franceză și în special aceea a lui Briand, conducea către o refacere rapidă a Germaniei, având ca urmare fatală un nou război". Și apoi: „De curând, acum câteva luni, era vorba de un război contra Italiei, având ca aliată Anglia, a cărei flotă n'avea muniții decât pentru o jumătate de oră de tir... Atunci se ridică Maurras, uzând de singurul mijloc pe care-l mai avea la îndemână: teama. El i-a speriat pe acei 140 de parlamentari sancționiști, spunându-le: Dacă veți omorî 2 milioane și jumătate de francezi, voi veți fi primii! Ce ne-am fi făcut noi acum, dacă atunci ne-am fi certat cu italienii? Am fi fost pierduți!

...„Această amenințare trebuia să-i arate d-lui Mussolini că în Franța mai sunt latini cari își amintesc că, în 1934, când a fost asasinat Do'fuss, el a împiedicat Anschluss-ul trimițând trei divizii italiene pe Brenner.

I s'a dat apoi cuvântul d-lui Charles Maurras.

„In primul rând, a declarat d-sa, am impresia că această lege a fost făcută numai pentru mine..."

A urmat un larg istoric al faptelor și o amplă examinare a situației ce a determinat articolul incriminat din „Action Française".

„Franța dormia, Franța lucra, Franța petrecea, a spus d. Maurras... Ea trebuia deșteptată... Și pentru aceasta trebuiau cuvinte care să însemne, totdeodată și acțiune...

„Exista, pe-atunci o conspirație care susținea cauza sancțiunilor și această cauză a sancțiunilor riguroase trebuia să ne ducă, în mod fatal, la război.

„Sancțiunile trebuiau să ne ducă la război, pentrucă aceasta era dorința englezilor, pentrucă ei nu voiau să-l facă decât cu concursul Franței...

...„Deaceea se lansase un manifest care cerea „sancțiuni energice" și, implicit, războiul contra Italiei, deci contra fascismului...

„Dece n'am fost dat în judecată în 1925, când, în câteva luni numai, au fost asasinați 10 patrioți? Dar și atunci, ca și acum, am spus: „Dacă nu se sfârșește, voiu pune să vă omoare!"

...„Acum, grație amenințării mele, națiunile au ajuns aproape la o suspendare a ostilităților morale, trădușă deocamdată prin acordul Hoare-Laval".

Ca și d. Léon Daudet, d. Maurras întreabă: „Ce ne-am fi făcut noi acum, dacă ultimele evenimente ne-ar fi surprins în războiu cu Italia?"

In încheere, d-sa a cerut ca adevărații vinovați să fie căutați printre cei 140 de semnatari ai manifestului care proclama sancțiuni contra Italiei.

„Faceți o anchetă rapidă asupra identității acelor mizerabili și veți vedea că printre ei există cel puțin 10 cari sunt vânduți străinilor!"

A urmat rechizitoriul. Substitutul COMPTE a amintit că d. Maurras a fost totdeauna un dușman neîmpăcat al magistraturii. Apoi analizează diverse scrieri de-ale președintelui „Acțiunii Franceze", citește pasagii din nenumărate articole și în special din articolul apărut la 13 Februarie, recunoscând că „nu se poate spune că d. Maurras a voit atentatul împotriva d-lui Léon Blum, dar că totuși nu se poate degaja de orice responsabilitate".

In numele apărării a vorbit maestrul MARIE DE ROUX.

...„ Să-l prezint pe Maurras? El a prevăzut războiul din 1914. ...Barthou a recunoscut că lui i se datorează legea de 3 ani de serviciu militar. ...Poincaré însuși ne-a spus cum s'a comportat în timpul războiului.

...„Adversarii l-au arătat ca partizan al războiului, când știut este, că noi, francezii, suntem în totul pacifiști, dar că voim numai să ne apărăm.

Dacă se mai îndoiește cineva că sancțiunile contra Italiei puteau aduce războiul, să-și amintească de declarațiile d-lui Baldwin și de ale arhiepiscopului de York. Insuși d. Léon Blum a recunoscut... Și acelaș Léon Blum, referindu-se la planul Laval-Hoare, a spus: „Perspectiva acestei păci mă revoltă"...

Gestul lui Maurras a împiedicat deslănțuirea unui război de doctrină — războiul democrațiilr contra fascismelor".

Iar ca încheere, d. Roux a spus:

„Provocarea la legitimă apărare nu e tot una cu provocarea la asasinat, care trebuie pedepsită. Dimpotrivă: acela care împiedică un război printr'o simplă amenințare, trebuie onorat. Maurras a voit să apere tineretul francez, speriind un grup de oameni dornici să vadă curgând sângele altora".

Si d. Roux și-a încheiat pledoaria prin magistralele cuvinte:

„Am făcut în așa fel încât acum când suntem sub amenințarea Germaniei, să nu avem și grija unui război contra Italiei. Judecând în numele poporului francez, nu vă atingeți de cel mai bun apărător al său!"

Și, totuși, cel mai bun francez a fost condamnat fără beneficiile suspendării pedepsei, la 3 luni închisoare.

E o condamnare pe care istoria o va înregistra ca pe o rușine.

Joseph Chambon

Paris, Martie, 1936.

TEOSOFIA ŞI SPIRITISMUL

Voi încerca să arăt, celor ce vor să înțeleagă, orificiile prin care hidra masonică își varsă veninul sau caută să prindă în mreje pe acei slabi de înger, cum le spuneau bătrânii noștri. Incep cu:

I) Teosofia : *o societate de pseudo-intelectuali, călăuzită de masoni.*

Mrejele acestei așa zise doctrine sunt împânate cu mistere tibetane, care cuceresc repde spiritele bolnave sau mai bine filozerate ale rătăciților...

Acești ridicoli teosofi lucrează supt efigia lui satan, închipuindu-și a cerceta pe Dumnezeu și operile Lui și încercând a se ascunde prin precepte creștine, pe care le aplică doar din snobism. Cu centrul la Adyar (Madras) această pacoste s'a întins ca pecinginea peste tot globul, la noi având sediul chiar în fosta Bancă Marmorosch (sic) și, pentru impresie, condusă de o doamnă colonel sau maior Vasilescu. Aproape toți membrii teosofi fac parte din lojile masonice și aci sunt constituiți tot în loji, însă teosofice !

O desbinare PARE a se fi produs între conducătorii acestei adunături de epave sufletești și un anume Krishnamurti, idolul atât de trâmbițat prin afișe comerciale pe toate vespasianele lumii.... Acest Krishnamurti, adevărat instrument satanic, gramofonează pe la toate colțurile și în special ale Olandei, sugestiuni tâmpite, care încing mințile idiotizate

Istoric : *Societatea teozofică și-a pus bazele în București, fiind trecută prin Tribunal ca persoană morală (sic) supt președinția Bucurei Dumbravă (Fani Seculici), care secondată de C. Nenițescu, ca vice-președinte, I. Morel, secretar, prinsese în mrejele ei o lume, necunoscătoare a cauzei.*

Societatea avea legătura cu Adyar printr'un așa pretins englez Bertrand, cu sediul în Ploești (inginer la una din soc. petrolifere). Acest englez decerna diplome celor proclamați „universal brothers" semnate de Annie Besant, după două luni de întârziere pentru a face impresia că sosesc tocmai din India.

Intrunirile se făceau la început în casa unui anume I. Dabo, casier, unde Duminica după masă se întrunea majoritatea membrilor și începea ședința printr'o producție muzicală, la care s'a manifestat deseori și artista Snejina, dela Opera română. Pentru a produce o atmosferă prielnică, afumau sala cu un fel de rășină, trimisă într'adins dela Madras. Apoi începeau așa zisele prelegeri...

Pe acolo s'au perindat și câteva elemente care au avut și au misiuni importante întru luminarea poporului, cum de exemplu D-na Ianculescu de Reuss, D-na Pallade, etc.

Printre străini, care făceau impresia că aveau un vot deciziv în conducere, dând deseori directive, erau așa numiții: Réné Schneider, Hagi Artin, etc., fidanți masoni, cari demonstrau o gamă întreagă de afectări pentru a câștiga simpatia fraților teosofi. Și mai târziu, când sediul societății se mutase într'un etaj dela o casă veche de din dosul Atheneului, într'un ajun de Crăciun, după ce D-na Ianculescu de Reuss făcu apologia guy-ului de Noël cu o vervă exagerată, anticreștină, se anunță proclamarea lui Krishnamurti ca al II-lea Crist, venit printre oameni, proclamare ce urma să se sărbătorească în prezența a 12 pretinși episcopi (protestanți pare-mi-se) la Adyar (Indii).

Se hotărî plecarea președintei (Bucura Dumbravă) la care se mai alipi și o biată Doamnă Ciortescu, care își ipotecă singura casă ce avea pentru a putea merge să vadă pe Hristos!... Călătoria costa peste 100.000 lei. La înapoiere, Bucura, care luase note și culesese o serie importantă de impresii (poate depresii) fiind supt ocrotirea unui Kadoș, care a avut bunătatea să-i ofere și o piatră din colecția sa de pietre prețioase, muri misterios mușcată de-o insectă „teosofică" și fu înmormântată la Port-Șaid, ca nu cumva să i se facă autopsie, iar biata D-nă Ciortescu — inofensivă — se scrânti bine la cap, trăește și astăzi convinsă că, a devenit preoteasă aleasă de spiritele albe și oficiază în anumite zile pseudo leturghii, după care, căzând în transă, intră în vorbă cu cei de dincolo!...

II. *Satan întinde mreaja și sub chip de consolare. Bieții oameni slăbiți de lovituri, decepționați, amăriți, cad întâi cuprinși de un sentiment de curiozitate, apoi treptat devin maniaci și psichopatismul se desghiață cu toată vigoarea.* Religia străbună intră pe planul secundar și satan jubilează, hohotind în întuneric.

Iată dar al doilea instrument prin care satan capătă adepți.

Nu voi uita pe maestrul *Pădeanu, care adorat de o femee, pe care a mostenit-o, exercita profesiunea de mare spiritist într'o casă bătrânească din vecinătatea Grădinii Icoanei, pe frontispiciul căreia trona emblema iudaică a triunghiurilor îmbinate supt care era firma „Sinedrium Victoria". Ce titlu simbolic mai vreți ?*

Imi amintesc cum la o ședință s'au prezentat două doamne îndoliate, dintre care una pierduse recent pe unicul copil. Venise la maestru *să le arate calea cum ar putea să aibă știri dela cel dus. Și vulpoiul (maestrul) simulă unele mișcări cabalistice cu aprinderi și stingeri de lumini, ușî deschise și închise fără rost și dispăru într'o cameră misterioasă pentru câteva minute ca apoi să apară cu o scrisoare din partea fiului de dincolo, pe care arătând-o numai femeii îndurerate și adânc impresionate, aceasta izbucni în hohote de plâns, convinsă sărmana că fiul n'o uitase!...*

Istovită se retrase apoi șoptind, cerând îngăduiala să vină din când în când pela distinsul maestru...

Iod

COMUNISMUL CAŞTIGA TEREN IN SPANIA

Agenţiile telegrafice ne informează că la Madrid, ca şi în întreaga republică spaniolă au izbucnit noui desordini comuniste. Au fost arse, din temelii, încă două biserici madrilene: San Luiz şi San Ignacio, distrugându-se obiecte de o mare valoare artistică şi religioasă, printre care un crucifix preţios adorat de întreaga lume creştină din Spania. In faţa acestor acte de vandalism, pompierii au rămas nepăsători, mărginându-se să salveze clădirile înconjurătoare... Redacţia şi tipografia ziarului naţionalist „Nacion" au fost devastate de mulţime.

Bilanţul acestor vandalisme ce se repetă periodic în Spania republicană a fost, de data aceasta: un pompier mort în flăcări, doi naţionalişti asasinaţi şi alţi răniţi. Iar ca măsură represivă, guvernul a dispus dizolvarea.... ligii fasciste „Falangele spaniole", arestând pe José Antonio Primo de Rivera, fiul fostului dictator!

Spre a da o oglindă cât mai fidelă a crizei prin care trece azi Spania, vom face un scurt istoric al evenimentelor ce au succedat abdicarea Regelui Alfons al XIII-lea şi instituirea republicii. Se va vedea, din cele ce urmează, că recentele barbarii nu numai că formează o verigă în plus la lanţul de jafuri şi asasinate în massă patronate de agenţii iudeo-bolşevismului internaţional, dar că ele constituie proba evidentă că Spania merge cu paşi vertiginoşi către comunism.

Israel este în plină activitate, prin cei doi agenţi ai săi: marxismul şi francmasoneria.

Instituirea republicii a adus în Spania o creştere pronunţată a puterii comuniste. Elemente dubioase de toate categoriile, care până 'atunci acţionau din umbră, au eşit imediat la suprafaţă invadând întreaga peninsulă cu manifeste şi tot felul de publicaţii finanţate din afară, cu pesetas de mărimea rublei. Pretutindeni numai jafuri şi asasinate: mănăstiri şi biserici arse din temelii, preoţi schingiuiţi, călugăriţe batjocorite şi omorâte. Toate se petrec sub privirile nepăsătoare sau încurajatoare ale diferitelor guverne aduse la cârmă de preşedintele Alcala Zamora, care se laudă a fi un descendent al jidanilor creştinaţi în timpul Inchiziţiei. Desordini grave, deme de oricare colonie africană, au fost trecute cu vederea timp de 5 ani de cele 30 de guverne spaniole.

Cu toate acestea, alegerile de acum câţiva ani au dat o compoziţie în majoritate naţionalistă a Cortes-urilor, ceiace trebuia să aibă drept consecinţă un guvern de dreapta.

Desigur însă că preşedintele Alcala Zamora a avut grije să-l înlăture pe Gil Robles, exponentul naţionalismului spaniol şi să-i încredinţeze puterea lui Lerroux.

A urmat apoi cabinetul Azana, care avu ca prim corolar revoluţia comunistă din Asturii. In câteva săptămâni de domnie sovietică s'au înregistrat: 935 clădiri distruse, 14.000.000 pesetas furaţi dela bănci, 330 soldaţi asasinaţi. După înfrângere, s'au găsit asupra rebelilor: 89.000 de arme şi 40 de tunuri. Erau aceleaşi arme pe care Azana voise să le vândă revoluţionarilor portughezi pe care-i ţine totdeauna în frâu energia d-lui Salazar. Erau aceleaşi arme pe care Azana le-a vândut apoi comuniştilor din Asturii.

Desigur că, în cursul celor 5 ani de când a fost proclamată republica, nu numai că propaganda comunistă a crescut în intensitate, dar autoritatea guvernelor a fost compromisă prin diferite scandaluri asemănătoare acelora din Franţa.

Reacţiunea n'a fost însă lipsită de importanţă.

Organizaţiunile de dreapta — printre cari-i citâm pe monarhiştii acţiunii populare, pe agrarieni, pe liberalii democraţi — îşi strânseră rândurile, având ca exponent pe Gil Robles. Impreună cu liga catalană şi „Falangele spaniole" ale lui de Rivera, Gil Robles reuşi să formeze un front naţionalist care dădu compoziţia „reacţionară" a fostelor Cortes şi opuse rezistenţă dârză frontului popular.

Analog celui din Franţa, frontul popular spaniol era compus din partidele republicane ale lui Azana, Martinez şi Barrio, partidele socialist, comunist şi separatist catalan, fiind dominat de Largo Caballero, leader socialist, supranumit „Leninul Spaniei".

Cum era şi natural, amestecul Sovietelor a fost notoriu. Nu numai organizatori şi instigatori eşiţi din şcolile terorismului roşu, dar milioane şi milioane de pesetas inundară Spania, semănând corupţia şi anarhia. Organizaţii camuflate sub forma ajutorului roşu internaţional sau a nenumăratelor grupări sportive şi umanitariste erau, în realitate, nuclee de propagandă comunistă, prin care se revărsau din abundenţă arginţii lui Iuda. Numai ziarul „Europa-America" primia subvenţia de 600.000 franci francezi anual, iar ziarele de provincie câte 500.000 franci anual.

De-odată, mult aşteptata lovitură: deoarece Cortes-urile „reacţionare" jenau activitatea diverselor internaţionale, preşedintele Alcala Zamora le dizolvă şi însărcină pe Portella Valladares, francmason de gradul 33, cu formarea unui guvern care să prezideze alegerile recente.

Lupta desfăşurată a fost una dintre cele mai violente din câte a cunoscut vre-odată Spania. Ea se ilustră prin asasinarea a 75 de „fascişti". Nimic n'a fost cruţat şi atenţia democraţiei de pretutindeni a fost îndreptată numai într'acolo. Căci prin situaţia ei geografică, o Spanie comunistă alături de o Franţă în curs de a deveni, trebuie să contrabalanseze acţiunea fascismului din Europa centrală.

Rezultatul alegerilor l-am aflat din ziarele moderate, care l-au înregistrat numai şi din presa evreo-comunistă, care l-a trâmbiţat pe toate gamele şi în toate culorile: „democraţia" a eşit învingătoare.

Cauzele succesului trebuesc căutate, fără 'ndoială, în mijloacele formidabile de care dispunea frontul popular, dar şi în greşelile lui Gil Robles. Fără să-şi dea seama, el a căzut în cursa întinsă de Portella Valladares.

Intr'adevăr, al doilea avu ideea de a înfiinţa, în pripă, un aşa zis „centru artificial", pe care primul avu naivitatea de a-l susţine în alegeri. In aşa fel încât Gil Robles îşi pierdu subit popularitatea, determinând dacă nu o trecere a multor partizani nemulţumiţi în braţele stângii, cel puţin o abţinere a acestora. Dealtfel, frunţaşul naţionalist nu era la prima capitulare. Mai înainte acceptase un guvern Lerroux; în urmă pactizase cu Portella Valladares, a cărui punere sub acuzare o ceruse tot timpul.

In fine, blocul dreptei s'a ţenat să-şi amintească de aceia cari, după instituirea republicii, s'au ridicat împotriva desordinelor. Blocul dreptei s'a lepădat de San Jurjo şi de partizanii acestuia.

Alta era, în schimb, atitudinea stângii: ea şi-a lăudat eroii, revendicând în întregime gloria revoluţiei din 1934.

Imediat după alegeri începu o mare corrida, taurul fiind Spania întreagă.

Căci actualul prim ministru Azana e lipsit complet de autoritate. El este al doilea Kerensky, la discreţia străzii. In realitate, nu Azana este acela care azi guvernează Spania, ci el este o marionetă în mâinile incendiatorilor comunişti.

Deşi aceasta trebuia constinţită mai întâiu printr'o lege, „poporul" reuşi să smulgă dela Azana o amnistie generală imediată. Fără să mai aştepte decizia Cortes-urilor, care aveau să se întrunească la 2 Martie şi fără nici un ordin dela centru, porţile închisorilor fură sparte de deţinuţi sau de mulţime şi pleava comuniştilor sau a condamnaţilor de drept comun invadă peninsula iberică. Numărul lor se ridică la 50.000!

Au fost eliberaţi, pur şi simplu, toţi aceia cari au furat 14 milioane pesetas dela o bancă din Ovideo, aceia cari au schingiuit preoţii din Asturii, aceia cari au incendiat bisericile, pentruce de-acum să-şi continue nestingheriţi activitatea.

Bineînţeles, „poporul" a impus şi reprimirea în slujbe a rebelilor din 1934, a tuturor greviştilor concediaţi, urmând ca întreprinderile să le plătiască salariile din urmă.

La Barcelona s'a reconstituit sindicatul revoluţionar al transporturilor. Pretutindeni, reinstalarea vechilor comisii interimare s'a făcut în sunetul „internaţionalei". Cârpa roşie fâlfâie din nou acolo de unde fusese doborâtă de „reacţionari" şi acolo unde încă nu era cocoţată.

Incă un pas şi Spania latină va fi nimicită. Dacă nu va şti să se scuture la timp, ea va suferi o înfrângere mai teribilă decât aceea a Invincibilei armade. Căci totul se petrece conform profeţiei „camaradului" Alvarez del Vayo, deputat de Madrid: „Guvernul republican nu va fi decât o etapă de efort comun, în care timp vor fi disolvate ligile fasciste, pentruca apoi să fie proclamată dictatura proletariatului"...

Ion Angelescu

CINEMATOGRAFIŞTII...

Abundă pretutindeni o supralicitare de chemări, de exclusive autorizări, care cer şi iau cuvântul în numele fiecărei probleme. In toate domeniile, ori unde este şi nu este nevoie, vezi dela un timp încoace o pletoră întreagă de necalificaţi inunctiori manuali a unei biete mediocrităţi, rostindu-se cu avânt şi împrăştiind sentinţe de o riguroasă ilaritate. O competinţă unanimă, regulata, probabil, după uşurinţa cu care e primită astfel, recuză orice veleitate de replică. Ai aproape sentimentul indefinit al unei certe vinovăţi personale, că nu apreciezi îndeajuns atâta desinteresată, sublimă risipă de pricepere.

In politică, economie, presă — peste tot.

In presă mai ales.

Aici, domnule cetitor, inundă pe coloane întregi cea mai pestriţă faună.

Dela peana de gâscă şi unghia dela mâna stângă, până la aurul de 14 carate, o neodihnită pădure de condeie îşi disputâ competenţa şi intâietatea într'un tumult greu de deslusit. Desărşita libertate de a deveni public-cuvântătoare orice zicere, ori ce pidosnică susţinere, dă loc la un adevărat concubinaj între adevăr şi stupiditate. Fatal, astfel, între aceste două niveluri de onestitate spirituală s'a stabilit cu timpul un tărâm de reprobabil compromis. Astăzi nici o decolare nu se mai poate face în afara acestui cartier mărginaş, rău mirositor, al suspiciunii iniţiale şi mai înainte de a ţi perchezitionat de orice distincţiune probabilă în ţinută.

Incepând a scrie, trebue să respiri aerul greu al nivelului subteran la care s'a coborît în conştiinţa publicului adevărul.

Mai mult încă.

Şi aici, dă-mi voe să deschid o parantează şi să reproduc un crâmpei de autenticitate.

Eram într'o zi la Tribunal.

Vine un martor.

— Cum te cheamă? îl întreabă preşedintele.

— Niculae Niţă.

— Câţi ani ai?

— 29.

— Ce meserie ai?

— Cinematografist.

Publicul din sală încercă pe neaşteptate un sentiment de vădită delectare. In cuprinsul martorului, nici o distincţiune fizionomică sau vestimentară.

Preşedintele însuşi zâmbi a râde.

— Cum, adică, regisor... autor de scenarii...

— Nu, domnule preşedinte, rectifică simplu martorul, plasez lumea la cinematograf.

E aici, în aceste cuvinte, rezumatul unei întregi stări de spirit, a unei permanente şi neîngăduite confuziuni ce se întâlneşte la tot pasul în spiritul epocei. Societatea, viaţa noastră de toate zilele, se resimte de pe urma acestei grave dezorientări care duce la descompunerea valorilor.

Nicăeri însă ca în presă nu e mai evidentă această jalnică realitate.

In presă sunt prea mulţi „cinematografişti"!

Fără garanţii de moralitate şi de serioasă cultură, primul venit are totuşi dreptul să scuipe în palme şi să se ia la trântă cu toate problemele zilei. Negustori de tărâţe, până mai ieri alaltăieri, antreprenori, escroci şi telali, dintr'un calcul exclusiv comercial în care contul „profit şi pierdere" nu are nimic de împărţit cu buna credinţă şi pregătirea spirituală, devin subit „gazetari", vând bule de aur pe preţ de hârtie şi nimeni nu-i trage la răspundere pentru crima de a prostitua opinia publică.

Acolo unde oficiază preoţii unui adevărat cult, e liber fiştecine să necheze în patru labe, degradând o ploasă menire.

S'a întinat de tot apostolatul în care abia câteva superbe excepţii mai cred!

Cerul de sus cu balta de jos s'au amestecat într'o spargere de oglinzi incapabilă să mai reflecteze imaginea pură a celor cu adevărat chemaţi.

Dumitru Olariu

Sfarmă-Piatră
prepară pentru Sf. Paşti un număr excepţional în culori.

Tot pentru Domnişoare şi Doamne

Agentul pornografiei a păşit în mediul social, în viaţa de toate zilele, unde lucrează cu atâta cinică bestialitate, încât revolta noastră e anemică faţă de nelegiuirile ce le săvârşeşte. Femeia este considerată cu totul altceva decât ceeace a fost orânduită să însemneze, ceva monstruos, groaznic de monstruos, şi mi-e greu să spun, dar, în sfârşit, fiindcă vorbim deschis, iată: un articol de consumaţie, un bun ce poate circula, o marfă de vânzare.

Hotărît, credinţa aceasta n'a ieşit din sentimentul românesc, unde există tradiţia ei ca forţă spirituală şi temelia de aşezământ, unde baladele noastre au pus-o în fruntea celor mai avântate cuceriri ale înălţimilor, nu! Funcţia josnică i-au dat-o negustorii aceia asiatici care ştiu să comercializeze totul, dela vechiturile inutile scoase în pieţele de desfacere, până la împăraţii şi neamuri, pe care le vând dela tarabe oculte în vreme de pace ca şi în vreme de război. Aduceti-vă aminte că aceşti negustori au pătat istoria cu odioasa vânzare săvârşită de Iuda, ceeace însemnează că în afacerile lor, chiar şi Dumnezeu poate figura ca articol de comerţ.

Cum ar fi putut să lipsească femeia, când posibilităţile de desfacere le ştiau sigure ? A ! Vor zice unele distinse cititoare că cei ce-şi scrie indignarea, aici, exagerează, că vede lucrurile pătimaş.... De loc ! Vă invit să plecaţi în excursii prin oraşele noastre colonizate de jidani, măcar aşa, pentru ca să ne cunoaştem ţara... şi veţi vedea că din viaţa morală de-acolo nu numai că lipseşte specificul nostru românesc, dar că nerusinarea nu are limită şi că peste tot e o atmosferă de bordel. O întârziere de câteva ore pe străzi, vă va pune în faţă traficantul de devize şi de carne vie, un tip animalic şi hidos, care vine cu oferte surâzătoare, pentru combinaţii şi angajamente bănoase. V'asigur, nu e niciu exagerare.

Iată, scriu ziarele aproape zilnic despre răpirea — uneori se zice ademenirea unei fete sau a unei copile care mergea la şcoală, dispăriţii fără urmă, pe care nu le poate urmări nimeni, auziţi ? nimeni !

S'ar putea face o asociaţie a nefericiţilor părinţi şi am putea avea un congres al lor, atât sunt de numeroşi cei care au rămas fără odrasle, plângând cu ochii scurşi chipul pierdut pentru totdeauna în flăcările unui infern de departe, de peste mări şi ţări, unde au fost asvârlite de către sadicii criminali.

Marfă de târg, articol de comerţ şi nimic altceva e femeia noastră pentru aceşti protejaţi ai democraţiei şi intimi prieteni ai deputatului de curând ales la Mehedinţi.

Nu mai vorbim de fetele dela ţară, care intră servitoare în casele jidoveşti. Destinul lor, din această clipă, se îmbrăţişează cu chipul vicleului, în slujba căruia e silită să oficieze pentru toţi masculii din familie. Când se va aşeza societatea românească pe temelia crezului nostru şi se vor putea face anchete în lumea acestor victime, se va vedea ce grozăvii vor fi spuse.

Dar aceşti asasini ai moralei sunt de o îndrăzneală nemai pomenită, probabil din disprețul ce-i au pentru creştini în genere.

E de ajuns să călătorească o femeie singură în tren şi să se găsească alături de doi-trei jidani. Imprudenta călătoare va avea de suportat asaltul lor de hiene. Ni s'a întâmplat să vedem multe scene de acestea, dar una a fost bună de tot — cu soţia unui coleg.

In vreme ce stam de vorbă cu amicul meu pe coridor, un voiajor, din acela care mişună prin toate trenurile, crezând că doamna rămasă în compartiment e singură, după câteva cuvinte curtenitoare, încetinel, a apucat-o de mână. Doamna a dat alarma şi vă închipuiţi ce-a urmat !... Ce s'ar fi făcut, însă, dacă era singură ? Cine s'o apere ? Şi ce fac cele care sunt încolţite de mai multe fiare ? Pentru asemenea cazuri, noi nu avem măsuri de protecţie.

Dar sistemul lor de ademenire şi corupţie, e o lege de neam, care se exercită şi aici precum în viaţa politică, administrativă, etc.

Domnişoarelor sau doamnelor din societatea înaltă chiar, li se fac oferte de călătorii şi petreceri, uneori chiar prin mijlocirea evreicelor cari au soţi, şi care din nefericire sunt încadrate în ierarhia noastră de sus. Li se excită orgoliul frumuseţii şi li se dau pinteni stăruitori ca să renunţe la o viaţă de conduită morală, care nu preţuieşte nimic — după cuvântul lor — în comparaţie cu marile plăceri ce se oferă. Acestea sunt sfaturi „prieteneşti", date — evident — celor care au naivitatea să întreţină asemenea raporturi cu ovreii, şi în oraşele unde linia morală este indicată de ei, fac parte din domeniul normal al vieţii cotidiene, deşi consecinţele sunt întotdeauna nefaste. Neexistând sancţiunea, îndrăznelile au trecut peste orice margini. Iată, mi s'a relatat următorul caz absolut autentic.

Intr'o zi, soţia unui intelectual de vază, pe când era singură acasă, primeşte vizita unui avocat evreu. Individul, după ce arată că a venit cu un interes oarecare privind pe soţul doamnei şi după ce se convinge că soţul nu este acasă, schimbă tonul:

— Doamnă, toate astea au fost numai un pretext. In realitate am venit să vă spun că-mi place chipul Dv. şi că, deşi nu mă cunoaşteţi, eu vă urmăresc de mult.

Doamna a rămas mută de indignare.

— Ofer bani ! S'a grăbit bestia, scoţând portofelul.

Femeia ultragiată şi-a adunat toate forţele, răcnindu-i să iasă.

— Bine, spune el din uşă, privind-o cu ochi de asasin; dar să ştii că vor veni comuniştii şi atunci, din trupul tău eu am să fac prăvălie !...

Auziţi.

Aceştia sunt ei şi aceasta este doctrina lor despre femeia creştină. Comunismul, considerând-o ca un bun, prevede exproprierea ei, în folosul muncitorilor.

Dacă ni s'a părut că presa naţionalistă exagerează cele ce le spune pe această temă, aveţi mărturisirea unui jidan comunist.

Şi acum, ca să termin, vă împărtăşesc şi Dv. ceeace-mi spunea un profesor român, care a trăit până în 1923 în Rusia, sub imperiul legii bolşevice. Intre alte grozăvii săvârşite sub ochii lui, omul acesta a văzut cum au fost maltratate femeile, a văzut năvala sălbatică ce s'a năpustit cu urgii asupra bietelor fiinte firave. Orice rezistenţă împotriva batjocorii, însemna renunţarea la viaţă. Ferocităţi de nedescris. Şi-mi spunea despre o femeie de înaltă condiţii care, de dorul copiilor — căci era mamă — a vrut să evite moartea. Dar bestiile au pus-o în funcţie animalică pentru o ceată imensă şi-au consumat-o, până ce femeia, înebunită de groază şi dezastru, a alergat cu puterile mintii strivite, sfâşiată, să-şi caute salvarea, dar unde ?.... că ghiarele necruţătoare au tras-o înnapoi şi au măcelărit-o.

Sunt, Doamnelor şi Domnişoarelor, perspectivele pe care ni le pregăteşte democraţia, fericirile ce v'ar aştepta pe Dv. în aceeaş măsură ca şi pe noi.

In ceasul când scriu aceste rânduri, în Spania s'au deschis porţile puşcăriilor şi nişte femei ca şi Dv. plătesc cu sângele şi inima lor inconştienţa poporului care şi-a ales stăpânul din fundul ocnelor.

Pentru toate acestea „Sfarmă Piatră" a ridicat pumnul gigantic şi hotărîrea de a respinge catastrofa. Dar e necesară şi o cruciadă a Dv., fiindcă după cum vedeţi, sunteţi puse în mijlocul primejdiei.

Pan. M. Vizirescu

„Centrala morţii" stabilită în Elveţia

Ancheta întreprinsă de către autorităţi în urma asasinării profesorului Gustloff, şeful naţional-socialiştilor din Elveţia, demască încă odată procedeele criminale ale masoneriei.

S'a identificat astfel la Berna o organizaţie masonică teroristă, care are de scop exterminarea fruntaşilor hitlerişti. Organizaţia se numeşte „Centrala Morţii".

Anchetatorii au descoperit o listă de execuţie pe care figurează trei nume : *Hitler, Fleischauer* şi *Gustloff*.

Cât priveşte primul obiectiv, Hitler, se ştie că numeroase au fost încercările de atentat săvârşite asupra lui.

Cea de a treia victimă promisă de Centrala Morţii ocultei iudeo-masonice, Fleischauer, al cărui rol important în procesul „Protocoalelor Înţelepţilor Sionului" de la Berna se cunoaşte, îşi aşteaptă rândul.

RASBOIUL ŞI PACEA

— Domnişoara îmi permite s'o acompaniez ? *Marc'Aurelio*

De Sărbătorile Paştelui
cu Turismul Academic la
Istanbul - Eyub - Prinkipo
(11—16 Aprilie)
Lei 4300 cu paşaport colectiv, program şi întreţinere completă. Prospecte şi inf. Str. Domniţa Anastasia Nr. 16 (fostă Belvedere) Telefon 37605

Paraziţii muncii româneşti

Adunarea generală din 10 Ianuarie 1936 a societăţii anonime „Banca Tărănească" a ratificat cooptarea în consiliul de administraţie a d-lor: TILICA IOANID, D. KEMINGER, P. P. Peretz; a reales în consiliu pe d-nii: gl. M. Aslan, T. A. Davila, N. Lahovary, A. Popovici-Taşcă şi Şerban Tassian; a ales ca censori pe d-nii: Gh. Carp, M. H. Seviani

◆ Adunarea generală din 22 Dec. 1935 a soc. anon. „Nifon" a ales în unanimitate ca membrii în consiliul de administraţie pe d-nii: dr. A. Daniel, dr. Em. Gheorghiu, B. LAX, N. N. MURGASANU, A. Podhorsky; a ales ca censori pe d-nii: A. D. Dumitrescu, S. BLUMENFELD şi L. BURCHI; iar ca supleanţi pe d-nii: N. Onega, N. Amudai şi E. KATZ.

Note, polemici, înfierări

Bine că nu s'a întâmplat nimic!

Se ştie că în câteva numere ale Cuvântului Liber *(asta e o revista...) admirabilul nostru Idiot pentru care avem totdeauna aici un cuvânt de atenţie, dădea semne îngrijorătoare care ne făceau să ne temem serios că s'ar fi putut, Doamne fereşte, să rămânem fără el. Spaima noastră a crescut din zi în zi, până când cineva ne-a informat că Teodorescu s'ar fi sinucis în closetul lui Pauker (sau că ar fi sucombat căzut de dânsul...).*

Până în ceasul acesta noi nu cunoaştem toate amănuntele asupra tragicului deces al Idiotului.

Dacă a fost omorît, Pauker şi-a primit pedeapsa; altul ca el nu mai găseşte.

Iar dacă s'a sinucis, atunci... noi îl rugăm totuşi să scrie, fiindcă şi mort, tot idiot a rămas!

D. G. G. Mironescu naţionalist...

Lupta Fagurmanilor, care poate fi câteodată chiar naţionalistă şi chiar antisemită, încearcă să ne obişnuiască de pe acum cu ideea unui guvern de... dreapta, prezidat de d. G. G.

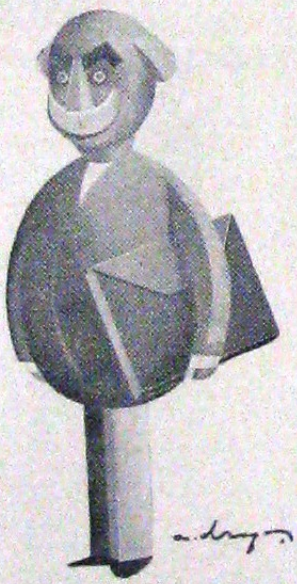

Mironescu şi alcătuit, firește, cu concursul d-lui Al. Vaida.

Nu credem în serioziatatea acestei formule fanteziste.

Credem, însă, că d. G. G. Mironescu, patronul *Luptei*, este indus în eroare când i se spune din ţinuturile lui Honigman că el ar putea fi şi naţionalist. Ne mirăm chiar cum fostul prim ministru suportă acum să fie bănuit de huliganism...

D. Mironescu, bătrân cum e, suntem siguri, nu aşteaptă decât să vină mai curând vara, pentru a-şi putea relua cura de supunitoare şi laur în Franţa.

D. Vaida se inscrie la naţional-ţărăniști?

Zilele trecute a apărut în presă ştirea că d. I. Gr. Perieţeanu, cunoscutul fruntaş valahist şi mare mason, a început o acţiune de apropiere între d-nii Vaida şi Mihalache.

Faptul acesta, dacă este adevărat, nu surprinde pe nimeni.

D. Al. Vaida, când a lansat formula proporţionalităţii valahiste, vă aminţiţi, era dispus să fie naţionalist intransigent şi chiar huligan...

Mai târziu — şi târziul acesta a fost de numai câteva săptămâni — d. Vaida a explicat „doctrina" frontului românesc şi a mai lăsat ceva. Evoluase spre un naţionalism cumsecade, invitând pe ovrei la lupta sacră de desrobire a românismului...

Apoi, socotindu-se mai bine, fostul prim-ministru a trebuit să declare că a ajuns în sfârşit la o formulă, ca să zicem aşa, sincretică, nici de dreapta — nici de stânga sau şi de stânga şi de dreapta... şi de toate...

Este prin urmare firesc ca vaidismul, care a pornit din preajma extremei drepte, să-şi completeze acum ciclul metamorfozelor prin trecerea la stânga — deocamdată numai aliată cu comuniştii — a d-lui Mihalache.

N'a spus cândva d. Vaida că numai boul e consecvent?

Dar n'am vrea să lăsăm impresia că am privi cu ochi răi ultima — ultima nu e bine zis — proaspăta evoluţie a d-lui dr. Vaida. Nu.

Dimpotrivă.....

„Să nu te superi că te 'njur"...

La aproape o săptămână după penibila manifestaţie revizionistă de la Varşovia, legaţia polonă din Bucureşti a dat un comunicat „lămuritor", care nu desminte nimic din cele petrecute cu prilejul comemorării lui „Petöfi" în Polonia, dar reproşează, pe un ton cu totul polonez, presei şi opiniei publice româneşti, că dau prea mare importanţă... câtorva discursuri care, nici măcar n'au lărgit imediat frontierele Ungariei...

Curios. Nota aceasta aduce foarte mult cu o veche romanţă de mahala!

O revistă străină despre masonismul d-lui Vaida

O revistă care nu mai apare se plângea că „Sfarmă Piatră" a împiedicat cu bună ştiinţă fuziunea d-lui Al. Vaida cu naţional-creştinii.

Atitudinea noastră ne-am argumentat-o aici în rânduri repetate şi n'avem nimic de rectificat.

Da, este adevărat că am oprit să se consume o monstruozitate—şi ne pare bine.

Mişcarea naţionalistă n'a pierdut nimic. Dimpotrivă.

Iată, cea mai serioasă şi unai bine informată publicaţie antimasonică de la Paris „Revue Internationale des Sociétés Secrètes" ne arată şi ea că „Sfarmă Piatră" a avut dreptate, e pe drum bun.

Intr'adevăr, la pag. 89, unde se enumeră masonii de marcă ai celor 59 loji „româneşti" găsim:

„AL. VAIDA, chef du parti „Frontul Românesc", ancien premier ministre tzaraniste; C. ARGETOIANU, chef d'une fraction politique qui porte son nom, ancien ministre".

Ei, să vedem! Cine se mai poate plânge acum că „Sfarmă Piatră" nedreptăţeşte bătrâneţele d-lui Vaida!

Aud?

Succesorul lui Stalin

Cotidianul evreesc „Haint" din Varşovia afirmă că succesorul lui Stalin, în postul de dictator al Rusiei, va fi Lazăr Kaganovici.

Cumnat al lui Stalin şi mâna sa dreaptă în prezent, evreul Kaganovici a câştigat de pe acuma o influenţă considerabilă în cadrele conducerii centrale sovietice.

Generaţia.'. de sacrificiu

D. I. Al. Valjean, cunoscutul nostru aviator politic, a scris o nouă piesă de teatru intitulată curios „Generaţia de sacrificiu".

Generaţia de sacrificiu — ni se anunţă — este o „frescă a tipurilor cari au înveselit, dar au şi intinat viaţa societăţii noastre de după războiu".

...Am priceput. Atunci este un autoportret...

Bestia de la Breasta se agită

D. Const. Argetoianu, cunoscuta bestie dela Breasta, presimţind apropierea schimbării regimului, a început să se agite din nou.

Săptămâna trecută „partidul" unionei agrare a ţinut o întrunire în apropierea Braşovului, la care şeful d-lui Jean Pangal a declarat că e gata să-şi asume răspunderea pe baza unui program bine studiat...

„M'am izolat de politicieni — a spus cinic bătrâna făcătoare de rele — pentru a nu fi solidarizată şi eu la faptele lor. In acest timp însă am căutat soluţii pentru îmbunătăţirea vieţii economice"...

Soluţii noi?

Cum, cele cunoscute: neplata salariilor, prigoana contra preoţilor, asanarea băncii Blank, milioanele dela Jockey-Club — toate astea s'au învechit?

Intelectualul Virgil Terciu

Ziarul de doctrină fotografică „Ordinea" ale cărui preocupări intelectuale sunt îndeajuns de cunoscute, a instituit un premiu pentru cea mai bună traducere a poeziei „If" de Rudyard Kipling.

Ca să stimuleze pe visători, însuşi directorul organului, d. Virgil Terciu, s'a prezentat la concurs.

D. Kirgil Verciu a adus juriului examinator un cliseu al manuscrisului lui Kipling...

O lămurire

Desenul de pe copertă, care îl prezintă pe d. Ion Mihalache speriat de lumină în gura unei peşteri, este o nouă trivialitate la adresa preşedintelui partidului naţional-ţărănesc.

Direcţiunea acestei reviste se vede silită să arate că d. Ion Mihalache nu mai este aşa cum vrea să-l înfăţişeze coperta, încă din era quaternară.

D. Mihalache — l-am văzut noi — umblă acum în două picioare, iar coada îi este exagerată mult, sau o poartă, în orice caz, sub cămaşă.

Şi este apoi inutil să mai spunem că el a schimbat definitiv peştera pe confortul unui palat. Prin urmare, nici din acest punct de privire desenul nu corespunde cu realitatea.

Rândul trecut, d. Ion Mihalache a fost mânjit din înălţimea acestor pagini cu o calomnie grosolană (vă aminţiţi, Toma Vlădescu i-a zis „Socrate"...) şi am protestat.

Acum, la fel, i se aruncă unui adversar, faţă de care vrem să rămânem profund leali, termenii turceşti: Pitecantropus erectus...

Protestăm.

Abonamente la „Sfarmă - Piatră"
Lei 300 pe an, 175 pe 6 luni

Discursul d-lui Octavian Goga

D-nii A. C. Cuza şi Octavian Goga au fost sărbătoriţi Duminica trecută printr'un banchet în sala „Liedertafel" din Capitală.

D. Octavian Goga a avut cu acest prilej unul din cele mai mari discursuri al carierei sale politice — o

sguduitoare spovedanie a unei vieţi de om şi, totodată, o splendidă elevaţie de vizionar.

Ar fi greu să condensăm aci atâta erupţie de suflet şi ar fi inutil comentariul nostru.

Reproducem, însă, din discursul d-lui Goga un pasagiu care ne este scump cu deosebire:

...„De aceea revoluţionaţi sufletele voastre! Puneţi în valoare tot ceeace este mai bun în voi, transformaţi-vă în apostoli acei cari puteţi, iar acei cari nu puteţi, plecaţi şi lăsaţi-ne în pace!"

Aceasta înseamnă că acţiunea noastră de purificare a mişcării naţionaliste este în plin succes.

„Sfarmă Piatră" este satisfăcut deocamdată.

El trece la a doua etapă a luptei: curăţirea terenului!

Schimbări în masoneriă engleză

Moartea *Lordului Ampthill* şi mai în urmă a *Lordului Cornwalis* au produs o importantă mişcare în Marea Lojă a Angliei.

Contele de Harewood, ginerele fostului Rege George al V-lea, a primit titlul de Pro-Mare Maestru al M.'. L.'. a Angliei.

„Savantul" Iorgu Iordan

Internaţionalul comunist şi francmason Iorgu Iordan, *profesor, din păcate, la Universitatea din Iaşi, va fi propus pentru premiul Nobel, specialitatea Geografie, pe anul în curs.*

Aceasta, în urma unei lucrări „celebre" publicată în Zeitschrift für romanische Philologie — vol. 42 — referitoare la dialectologia italiană, în care profesorul „stabileşte" caracteristica vocabularului italian de sud (Reggio Emilia) tratând în toată lucrarea, în schimb, despre cel din nordul Italiei (Reggio Calabria).

Este, precum vedeţi, o mică deosebire... esenţială, care însă nu vatămă de loc meritele savantului.

Moartea şefului „Alianţei israelite Universale"

Doctorul *Arnold Netter*, membru al Academiei de medicină din Franţa şi preşedinte al Alianţei israelite universale, a încetat din viaţă.

Executiva Alianţei va fi convocată în curând ca să-şi aleagă un nou şef suprem.

Anul II, Nr. 19 Joi 26 Martie 1936

Sfarmă Piatră

AGITAȚIILE COMUNISTE IN INDII

John Bull: — Iartă-mă un minut, d-le Litvinow, asta mă cam supără...
(Simplicissimus).

SPORIREA INARMARILOR NAVALE

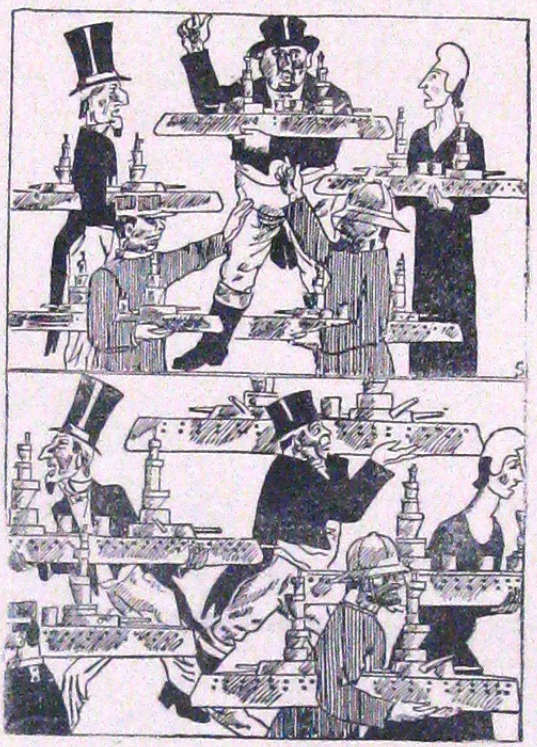

Conferința navală la deschidere și la închiderea lucrărilor...
(Simplicissimus)

Prof. Jèze: — Fără supărare, dragă Germanio, poate ai nevoie de un bun apărător...
(Guerin Meschino)

SCHIMB DE SERVICII

Negusul: — Fără complimente, vrei să-ți trimit eu un bun consilier militar? *(Guerin Meschino)*

SECURITATE COLECTIVA

Franța a obținut un împrumut în Anglia în timp ce Rusia cere credite Franței...
(Kladderedatsch)

PRIMAVARA DEZARMĂRII IN EUROPA

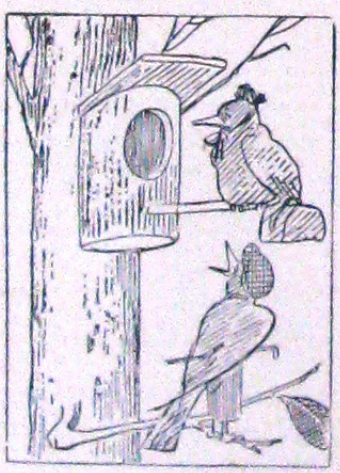

La plecare...

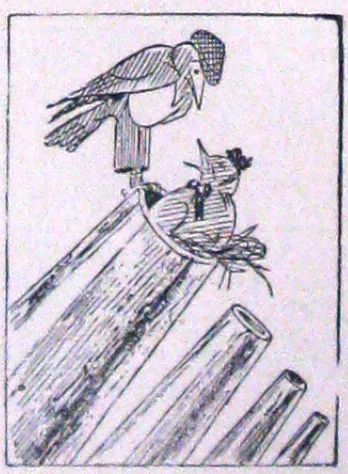

La înapoiere...
(Kladderedatsch)

Franța: — Iată unde m'au adus...
(Je suis partout)

6 LEI

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU, 23—25